

ZÁPAS O DUŠI 164

SOLI DEO GLORIA – JEDINĚ BOHU BUĎ SLÁVA
JARO 2025, ROČNÍK 36

SOLI DEO GLORIA – JEDINĚ BOHU BUĎ SLÁVA

*Sola Scriptura – Jedině Písmo, Sola Fide – Jedině vírou, Sola Gratia – Jedině milostí,
Solus Christus – Jedině Kristus, Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

WWW.REFORMACE.CZ

OBSAH

- 01 Úvodník
- 04 Soli Deo Gloria je vyvrcholením předchozích 4 Solas
- 08 To nejlepší pro Jeho slávu
- 10 Spokojenost (1. část)
- 15 Jen Bohu patří sláva
- 20 Jak jsme hospodařili v roce 2024
- 22 Od zákona k milosti
- 26 Jaké jsou a jaké mají být cíle křesťanů?
- 30 Umělá inteligence – křesťanův příbalový leták
- 35 Veškeré Písmo je Bohem vydechnuté
- 36 Střípky poznání Krista
- 39 Věcné varování od prvních křesťanů
- 41 Premileniálně-dispenzační pohled na Zjevení 20 (2. část)
- 45 Dar nade všechny dary

Čtvrtletník Zápas o duši vydává Spolek Reformace.cz, Žandov 85, 403 39 Chlumeck, IČ 41605012, pod evidenčním číslem MK ČR E 11180. Číslo 164 vyšlo 24. 3. 2025.

Odpovědný redaktor: Jan Suchý

Redakční rada: Milan Bulák, Roman Klusák, Radim Světlík, Julie Petrecká, Iva Suchá

Sazba: Anna Ali Břejšová

Titulní grafika: Anna Ali Břejšová

Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

ISSN 1804-2880 (print), ISSN 2336-8330 (online)

Neprodejné.

Korespondenční adresa:

📍 Spolek Reformace.cz,
Žandov 85, 403 39 Chlumeck

☎ (+420) 472 741 623

✉ zapasodusi@gmail.com

Děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky, které můžete poslat příloženou **složenkou** nebo **bankovním převodem** na číslo účtu:

2600196560/2010 (ČR)

SK1083300000002600196560 (SK)

Platba pomocí QR kódu

Přihlaste se přes smartbanking ke svému účtu a zvolte možnost platby QR kódem. Po načtení kódu se Vám

vygeneruje platební příkaz, zvolte výši příspěvku, platební příkaz pak odešlete na účet Reformace.cz.

YouTube

NAVŠTIVTE YOUTUBE
KANÁL POUTNÍKOVY
ČETBY S RECENZEMI
KNIH!

@ POUTNIKOVACETBA93

ÚVODNÍ SLOVO

Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte. (1Te 2,13)

Pokoj vám, milí čtenáři Zápasu o duši,

apoštol Pavel se svými spolupracovníky procházeli mnohou tísni při šíření evangelia. Ale Pán Bůh své věrné povzbuzuje. Ne naše síla, ale moc Boží mění lidská srdce. Na nás je růst v porozumění Slovu, abychom je věrně šířili. A ono přinese ovoce – ti, kteří poslechnou volání k pokání a víře v Krista, zakusí sílu Božího slova ve svém životě. Máme životodárné povolání!

Jsmo Pánu vděční za možnost setkání u Božího slova na Zimní konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby, která proběhla 22. února 2025 v Praze. Bratři kazatelé nás vybízeli, abychom upřeli svůj duchovní zrak na Ježíše Krista. Vždyť právě v něm je přece vtělena všechna plnost božství (Ko 2,9). Kde jinde bychom mohli být přemoženi Boží slávou, než u Krista?! Kde jinde bychom mohli nalézt sílu pro duchovní boj víry a kde jinde by mohlo odpočinout naše srdce?

*Jedině Bohu buď sláva v Kristu Ježíši!
Vaše redakce.*

KONFERENCE BIBLICKÉHO PORADENSTVÍ 2025

30. 7. 2025 – 2. 8. 2025, Penzion Metuje v Teplicích nad Metují

Dr. James Newheiser Jr., Caroline Newheiser, Doktor Charles D. Hodges Jr.

Tento kurz je příležitostí pro svobodné lidi, manželské páry nebo celou rodinu.

V rámci kurzu proběhne 26 vyučovací hodín, na kterých probereme vztah biblického poradenství k lékařské fyziologii a jak radit lidem s problémy, které mohou ovlivňovat jejich duchovní i fyzický život.

www.reformovanacirkev.cz

TÉMA ČÍSLA: BOŽÍ SLÁVA

SOLI DEO GLORIA JE VYVRCHOLENÍM PŘEDCHOZÍCH 4 SOLAS

Milan Bulák

Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před [svými] učedníky. Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu. (J 20,30–31)

V těchto dvou verších máme shrnutý účel sepsání evangelia podle Jana. Pokud čteme Jana, vidíme úžasnou Boží milost zapsanou v jeho slově, kdy skrze víru v Krista a pouze v Krista samotného je Bůh dokonale oslaven. Máme tedy shrnuto všech pět Solas s nádherným vyvrcholením v Soli Deo Gloria – všechna sláva patří jedině Bohu samotnému.

Nejvyšším zjevením Boží slávy není stvoření, i když i to přináší Bohu slávu, ale vtělení jeho jediného Syna Ježíše Krista a vše, co Pán Ježíš na této zemi učinil. Pán Ježíš řekl:

„Otče, oslav své jméno!“ Z nebe zazněl hlas: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ (J 12,28)

Vidíme, jak Otec oslavuje Syna a Syn oslavuje Otce zcela jedinečným způsobem. Pán Ježíš to krásně vyjádřil

ve své modlitbě:

Když toto Ježíš pověděl, pozdvihl své oči k nebi a řekl: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby [tvůj] Syn oslavil tebe, tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný. A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl dříve, než byl svět.“ (J 17,1–5 ČSP)

Veškeré dílo Kristovo vede k Boží slávě, a to naprosto nádherným a jedinečným způsobem.

Dnešní text nám ukazuje, že kromě těch znamení, která jsou zapsána, učinil Pán Ježíš mnoho dalších, která zapsána nejsou. Bůh ve své moudrosti a prozřetelnosti vedl Jana, aby zapsal, co je potřeba. Znamení, která jsou zapsána, jsou zapsána, abychom uvěřili, kdo je Pán Ježíš. Že je Mesiáš, Syn Boží. A abychom, pokud v něho věříme, měli život – věčný život, který je v něm a pouze v něm.

1. Dostatečný záznam

Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před svými učedníky. (J 20,30)

Vše, co apoštol Jan veden Duchem svatým zaznamenal, je dostatečně ke splnění účelu, pro který bylo toto

evangelium napsáno.

Pán Ježíš zajisté vykonal mnoho jiných mocných činů (a něco máme popsáné u Matouše, Marka a Lukáše) a o mnohých a mnohých ani nevíme. Netřeba spekulovat, zkrátka víme, že jich bylo mnoho. Jak před vzkříšením, tak po vzkříšení.

Ačkoli nemáme zapsaná úplně všechna znamení, nesnižuje to jeho dílo, Písmo ani Boha Otce, ani nejsme ochuzeni ve víře a v milosti. Slovo, evangelium, ze kterého nyní čerpáme, je pro věřící dostatečné k víře i k povzbuzení. My, kteří jsme křesťané, z něho stále čerpáme. Je to úžasný zdroj Boží moci, lásky a prozřetelnosti. V Písmu máme všechno potřebné i přesto, že tam mnoho věcí zaznamenáno není. Můžeme jen žasnout nad Boží slávou v Kristu Ježíši. Na konci Jana máme verš 25 v kapitole 21:

Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš učinil; kdyby se o každé zvlášť napsalo, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. Amen. (ČSP)

Někdo by namítl, proč nevíme více? I já sám jsem si říkal, když jsem uvěřil: „Škoda, že tam není více.“ Dnes po 21 letech si říkám: „Je toho tolik! Ani celý život mi nestačí, abych vše odkryl a pochopil.“ Pak se podívám na Jana 21,25 a uvědomím si, že už tak musíme hledat, růst a poznávat, a to máme jen potřebnou část. Pokud by tam bylo vše, nebylo by v našich silách všechno pojmout.

O nikom jiném na světě není napsáno tolik knih jako o Pánu Ježí-

šovi. Když jsem začal studovat na teologické škole, byl jsem až v šoku, kolik knih je jen o Kristu, a to jsme zdaleka neměli všechny. Bylo o něm sepsáno obrovské množství knih, a to nemluvíme o dalších hromadách knih, například o teologických knihách, o misii, o komentářích, ale i krásné literatuře, dějinách, filozofii, které Krista zmiňují.

Onikom jiném nemáme tolik knih ani referencí, a přesto vychází z drtivé většiny ze čtyř malých evangelií, která máme v Písmu svatém. Zde konkrétně z evangelia podle Jana. To je neuvěřitelné. Tak malá kniha a zaznamenává vše, co potřebujeme vědět o Kristu, vše potřebné k víře, k věčnému životu. Tak moc se Bůh oslavil a stále oslavuje.

Bohu stačilo tak „málo“, aby nám odhalil tolik! Chceme-li rozmýšlet nad Písmem, nad Kristem, nemůžeme vyčerpat přístupný materiál. Máme dostatek a čím více rosteme, tím více vidíme a tím více se radujeme.

Musel jsem dlouze rozmýšlet, jak mám napsat, že evangelium podle Jana je dostatečné, a i když nám ukazuje několik znamení, jsou jasná. Ježíš nemůže být nikdo jiný, než co nám Jan říká. On je Mesiáš, Syn Boží.

Zapsaná znamení nám pomáhají poznat, kým je, a jeho slova, činy a svědectví o něm a o tom, co skrze něho můžeme získat.

2. On je Mesiáš, Syn Boží

Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli

život v jeho jménu. (J 20,31)

V první polovině evangelia se Jan soustřeďuje na sedm jedinečných a zázračných znamení, která zjevují Kristovu osobu a Boží slávu.

Voda proměněná ve víno (J 2,1–11), uzdravení syna královského úředníka (J 4,46–54), uzdravení ochrnutého muže (J 5,1–18), nasycení zástupů (J 6,1–15), chození po vodě (6,16–21), uzdravení slepce (J 9,1–41) a vzkříšení Lazara (J 11,1–57).

Ale hlavně psal o Ježíšově pravé totožnosti prorokovaného Mesiáše a Spasitele světa. Skrze víru v něho získáváme život věčný. Kristus v pravdě Bůh a v pravdě člověk.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)

Když Pán Ježíš o sobě mluví jako o Synu nebo když o něm Jan hovoří jako o Synu, neznamená to, že je Ježíš vzhledem k Otci druhořadý či Otcem stvořený. Naopak, používal slovo Syn, přesně jak mělo být chápáno. On je stejné přirozenosti jako Bůh.

Já a Otec jsme jedno. (J 10,30)

Vidíme to zejména v jeho „JÁ JSEM“ výročí. Jde o sedm důrazných výroků, jimiž je Kristus identifikován jako Bůh a Mesiáš (J 6,35; 8,12; 10,7–9; 10,11–14; 11,25; 14,6; 15,1–5). Nikdo z Židů po těchto výročí nebyl na pochybách, že Pán Ježíš připomíná Boží slova k Mojžíšovi u hořícího keře v Exodu 3,14 „**JSEM KTERÝ JSEM**“. A vzpomeňme, co řekl Pán Ježíš na

konci jedné vyhocené debaty.

Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, dřív, než byl Abraham, já jsem.“ (J 8,58)

Ti, kteří slyšeli jeho slova, přesně věděli, co říká, a podle toho také jednali:

Zvedli kameny, aby je na něho hodili. Ježíš se však skryl, [prošel mezi nimi] a vyšel z chrámu. (J 8,59)

Později před Pilátem říkali: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího“ (J 19,7). On se prohlašoval za toho, který se zjevil Izraelitům ve Starém Zákoně jako „JÁ JSEM“.

Pán Ježíš Kristus, věčný Boží Syn, přišel na tento svět, ukázal, kým je, odhalil neposlušnost a hřích lidstva, ale zároveň s tím přinesl oběť za naše hříchy, jedinou záchranu pro hříšníky. Přinesl světlo na tento svět a byl oslaven Bohem Otcem.

Pokud tedy chápeme, že je Ježíš Kristus Mesiáš, Syn Boží a jediná cesta k životu, k čemu nás to vede?

3. Musíme uvěřit

... abyste uvěřili ... a abyste věřice měli život v jeho jménu. (J 20,31)

V osobě Ježíše Krista Bůh fyzicky vstoupil do našeho světa, který je dočasný. V Ježíšovi se Bůh a člověk stal jednou osobou, osobou, jako žádnou jinou. Jedinečnou osobou, jakou svět nikdy předtím neviděl ani už neuvidí. V pravdě Bůh a v pravdě člověk, ta jedna osoba změnila průběh dějin.

Když čteme Jana, máme všechny potřebné informace ke spásné víře. Stejně tak když čteme další knihy Nového

Zákona. Když čteme Starý Zákon, můžeme vidět Krista a věřit:

Od dětství přece znáš svatá Písma, jež ti mohou dát moudrost k záchraně skrze víru, která je v Kristu Ježíši. (2Tm 3,15)

Mnozí v něho nevěřili, i když viděli znamení a slyšeli jeho slova. Mnozí uvěřili později, např. Nikodém. Nejprve nechápal, i když uznal, že Ježíš je poslaný od Boha. A co mnozí z nás? Ani my jsme nevěřili. Možná jsme něco věděli, možná i něco víc, ale neměli jsme život věčný. Museli jsme slyšet, přijmout, věřit a vyznat, že Ježíš Kristus je náš Pán a Spasitel a jediná možnost záchranu v naší bezmocnosti. Jak to vypadá, když někdo vyzná Krista? I to nám Jan ukazuje:

Filip řekl: *Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta. (J 1,45)*

Natanael: *Rabbi, ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele. (J 1,49)*

Samařané: *A mnohem více jich uvěřilo pro jeho slovo. Té ženě pak říkali: „Teď už věříme ne pro to, co jsi říkala ty, ale sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je skutečně Zachránce světa, [Kristus].“ (J 4,41–42)*

Petr: *Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi [Kristus,] ten svatý Boží. (J 6,68–69)*

Marta: *Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost. Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane, já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ (J 11,25–27)*

Tomáš: *„Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení,*

kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,28–29)

Verš 29 ve 20. kapitole je pro nás velikým povzbuzením. Díky tomu můžeme i my na základě víry v evangelium zvolat jako Tomáš „můj Pán a můj Bůh“ (J 20,28).

Náš hřích byl již to, že jsme nevěřili. Ale on se nám dal poznat skrze své slovo a skrze evangelium, které nám říká, že Kristus žil dokonalým, bezhříšným životem a zemřel krutou a ponižující smrtí, ve velkých bolestech. A co víc, byl na něho vylit pohár spravedlivého Božího hněvu za hříchy mnohých. On nesl trest, kterým jsme měli být za své hříchy potrestáni my. Nesl hněv, který měl být vylit na nás. Vysvobodil nás z otroctví hříchu. Jen v Kristu máme milost spásy a věčný život.

Těm, kteří ho ve víře přijímají, Bůh zaslubuje, že jim jejich hříchy budou odpuštěny a budou mít věčný život v Boží přítomnosti.

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16 ČSP)

Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven. (J 6,37)

Věříš v něho? Nebo se spoléháš na sebe? Jen on tě může zachránit!

Kdokoliv dnes čte evangelium podle Jana, má možnost uvěřit. To je úžasné zaslíbení. Proto je Janovo evangelium první, které nabízíme nevěřícím. Je tam téměř 100 výroků o víře. A my musíme věřit, jinak budeme odsouzeni na věčnost.

Mnozí nevěřili v té době, mnozí

nevěří dnes. A co činí Pán Ježíš? Připravuje učedníky a posílá je do světa. I my jsme učedníci, i my jsme zachováni v tomto světě pro nějaký účel, abychom naplňovali jeho vůli a oslavovali ho svým životem.

Kázání ze Zimní konference Zed a Poutníkovy četby 2025

TO NEJLEPŠÍ PRO JEHO SLÁVU (2. ČÁST)

Roman Klusák

Lenost v životě křesťana

Naše rozjímání nad životem, který přináší Bohu chválu, jsme začali definicí toho, co je lenost, a proč je v životě člověka, který je znovuzrozený křesťan, něčím, s čím musí bojovat. Ne snad proto, že by byla lenost jediným hříchem, který ničí náš vztah s Bohem, ale protože má vliv na náš duchovní život a použitelnost pro Boha.

Dnes bych se s vámi chtěl zamyslet, jak Písmo lenost popisuje a jak o ní mluví. Slovo lenoch, lenost, líný se v Bibli objevuje mnohokrát, zvláště v knihách Kazatel a Přísloví. Protože nepotřebujeme, aby byla tato studie vyčerpávající, chci se s vámi dnes

zamyslet nad tím, co říká o lenosti a lenoších pouze kniha Přísloví. Ponořme se dnes do Písma, abychom viděli, jak lenost ovlivňuje náš život a jaký je na ni lék. Podíváme se na tři kategorie, ve kterých jsme Písmem učeni o tom, co je lenost a jak se s ní vypořádat.

1. Jak popisuje kniha Přísloví lenochy?

Dokdy budeš ležet, lenochu? Kdy se probeřeš ze spánku? (Př 6,9)

Čím je ocet pro zuby a kouř pro oči, tím lenoch pro ty, kteří ho posílají. (Př 10,26)

Lenoch dychtí a nic nemá, ale touha pilných se naplní. (Př 13,4)

Lenoch ponoří ruku do mísy, už ani k ústům ji nezvedne. (Př 19,24)

Lenoch na podzim neorá, potom se při žni dožaduje, ale nic není. (Př 20,4)

Lenoch říká: Na ulici je lev, budu zabit uprostřed náměstí. (Př 22,13)

Lenoch říká: Lev je na cestě, lev je v ulicích! Jako se dveře otáčejí na svém pantu, tak lenoch na své posteli. Lenoch ponoří svou ruku do mísy a je mu zatěžko zvednout ji do svých úst. Lenoch je moudřejší ve svých očích než sedm lidí, kteří rozvázně odpovídají. (Př 26,13–16)

Ač by se tato vyjádření mohla zdát vyčerpávající, není tomu tak. Kdybychom to chtěli shrnout, vidíme, že popis lenocha je popis člověka, který miluje spánek, odpočívání, nicnedělání a pro ty, kdo ho najímají nebo ho posílají něco udělat, je přítěží. Ne, že by věci nechtěl, má touhy, chce něčeho dosáhnout, ale je na to moc líný. Je

natolik líný, že jeho vlastní život může být ohrožen, protože jediné, co vidí, je současné potěšení z nicnedělání. Má mnoho výmluv, proč nejde udělat to či ono. A co je podle mě asi nejhorší, že mu jeho cesty připadají dobré a správné.

Poznáváte se? V určitých vlastnostech jistě ano. Lenost nás totiž nutí myslet na dnešní potěšení a odpočinek místo na dalekosáhlý dopad práce a sebekontroly. A to je nám vždy příjemnější než tvrdá práce.

2. Jaké jsou následky lenosti?

Lenost uvrhne do spánku, nedbalý člověk bude hladovět. (Př 19,15 ČSP)

Cesta lenocha je jako trnitý plot, kdežto stezka přímých je připravená. (Př 15,19 ČSP)

Následky lenosti v našem životě jsou drastické, dlouhotrvající a ničivé. Lenost bere náš život a staví ho do popředí. Zaměřuje nás na nás samé. Díky ní jsme nepřipravení. Nepřipravení na situace, které nás čekají a neminou. A to od obyčejných každodenních záležitostí, až po slyšení evangelia a druhý příchod Pána Ježíše. A když je promarníme, pak je úplně jedno, kolik radosti a zábavy jsme měli teď a tady.

3. Co udělat, abychom nebyli líní?

Jdi k mravenci, lenochu, podívej se na jeho cesty, abys zmoudřel. (Př 6,6 ČSP)

Plány jsou pilnému jenom ku prospěchu, ale každý, kdo je ukvapený, dojde jenom nouze. (Př 21,5 ČSP)

Procházel jsem kolem lenochova pole, kolem vinice člověka, kterému chyběl rozum, a hle, celá byla zarostlá kopřivami, její povrch byl pokryt plevellem, její kamenná zeď byla zbořená. Když jsem to uviděl, vzal jsem si to k srdci, uzřel jsem to a vzal jsem si ponaučení: Trochu spánku, trochu dřímoty, trochu složit ruce a poležet si – a tvá chudoba přijde jako tulák a tvá nouze jako ozbrojenec. (Př 24,30–34 ČSP)

To nás vede k poslední části. Jak nám kniha Přísloví radí, abychom se vypořádali s leností? Jednoduše řečeno, všemi možnými způsoby získej rozum a moudrost. To, co ti chybí, je moudrost. Ne lidská moudrost tohoto světa. Kniha Přísloví vždy mluví o moudrosti v kontextu správného způsobu života v Božích očích. Proto je její počátek v bázni před Hospodinem (Př 1,7). Vezměme si poučení, vezměme si příklad, spočítejme si to. Pokud milujeme Boha, pak život pro jeho slávu je cílem našeho života. Pak ale lenost do života v žádném případě nepatří. Protože život v lenosti nepřináší Bohu slávu a ani není takový život v jeho očích dobrý.

Moje modlitba je, abychom rozjímali nad těmito pravdami Písma a dali se poučit. To vše pro jeho slávu. Soli Deo Gloria.

POŠLETE ODKAZ
NA ELEKTRONIC-
KOU VERZI ZÁPASU
O DUŠI SVÝM
PŘÁTELŮM...

SPOKOJENOST (1. ČÁST)

Ch. H. Spurgeon

Naučil jsem se totiž být spokojený s tím, co mám. (Fp 4,11)

Apoštol Pavel byl velmi vzdělaný člověk. Jeho vzdělání mu přineslo mnoho poznání, ale v neposlední řadě se naučil být spokojený. Takové poznání je mnohem lepší než mnoho vědomostí získaných ve škole. V procesu vzdělávání jsou studenti nuceni pátravě nahlížet do minulosti, avšak právě ti, kdo s takovým nadšením dobývají památky starověku, až příliš často nemyslí na přítomnost a zanedbávají praktické povinnosti každodenního života. Vzdělávání otevírá mrtvé jazyky těm, kterým asi nikdy nepřinesou do života žádný užitek. Daleko lepší je poznání, ke kterému dospěl apoštol. Naučil se věc, která nepřestává být užitečná a slouží všem generacím, což je jeden z nejnádhernějších, ale také z nejžádanějších výdobytků, které bychom od vzdělávání očekávali. Ve srovnání s tímto učeným apoštolem stavím ty nejkzkušenější a nejvzdělanější z mužů na nejnižší stupeň, neboť apoštol se naučil být spokojený za všech okolností, což je jistě to nejvyšší možné vzdělání dosažitelné v humanitních vědách.

Při čtení textu hned na první po-

hled poznáte, že spokojenost za všech okolností není přirozeným sklonem člověka. Neužitečný plevel roste rychle a chamtivost, nespokojenost a reptání jsou pro člověka stejně přirozené jako trní pro zemi. Bodláčí a ostružiní nemusíte zasévat. Roste samo, protože je něčím přirozeným pro naši zemi, na níž spočívá prokletí. Stejně tak nemusíte lidi učit si stěžovat. Stěžují si dostatečně pohotově i bez jakékoli výchovy.

Vzácné plodiny země je však třeba pěstovat. Chceme-li získat pšenici, musíme orat a sít. Chceme-li květiny, potřebujeme zahradu a veškerou péči zahradníka. Spokojenost je také takovou nebeskou květinou a chceme-li ji mít, musíme ji opečovávat. Nevyroste v nás sama od sebe. Může ji vyplodit pouze nová přirozenost a i v tom případě musíme být obzvláště opatrní a bdělí, abychom udrželi a kultivovali milost, kterou do ní Bůh zasel.

Pavel říká: „Naučil jsem se být spokojený.“ Kdysi nevěděl, jak na to, a stálo ho jistě značné úsilí, než dospěl k tajemství této velké pravdy. Nepochybně si někdy pomyslel, že už se to naučil, ale pak ztroskotal. Jako chlapci ve škole dostal také mnohdy prutem přes ruce a často zjišťoval, že není snadné se tomuto úkolu naučit, a když ho konečně zdolal a mohl prohlásit: „Naučil jsem se být spokojený s tím, co mám,“ byl z něho starý šedivý muž na pokraji hrobu, ubohý vězeň zavřený v Neronově žaláři v Římě.

I my, bratři a sestry, bychom byli

ochotni snášet Pavlovy slabosti a sdílet s ním chladný žalář, kdybychom dokázali dosáhnout takového stupně spokojenosti. Nikdo si ani na chvíli nepředstavujte takovou hloupost, že byste dokázali být spokojení, aniž byste se to učili, nebo snad, aniž byste k tomu nepotřebovali kázeň. Není to síla, kterou lze uplatňovat přirozeně, ale věda, kterou je třeba si osvojit postupně. Kdybychom to neznali z vlastní zkušenosti, slova následujícího textu nás nenechají na pochybách. Nemusíme se učit reptat, ale musíme se učit souhlasit s vůlí Pána, našeho Boha a s tím, co ho těší. Když apoštol pronesl tato slova, hned je okomentoval. Přečtěte si 12. verš (Pavlík):

Umím i být ponížen, umím i mít hojnost, do všeho a do všech věcí jsem zasvěcen, i být syt i hladovět, i mít hojnost i mít nedostatek.

Nejprve si všimněte, že apoštol řekl, že ví, jak být ponížen. To je úžasné poznání. Když nás všichni lidé ctí, umíme být velmi dobře spokojeni. Ale když na nás ukazují pohrdavými gesty, když je náš charakter zpochybňován a lidé na nás zlostně syčí, vyžaduje to velké poznání evangelia, abychom to dokázali snášet trpělivě a vesele. Když rosteme ve svém postavení, ve cti a lidské vážnosti, je snadné být spokojený. Když jsme však nuceni říci s Janem Křtitelem: „Já se musím menšit,“ nebo když vidíme, že na naše místo postoupil jiný služebník a ještě někdo jiný drží v rukou palmovou ratolest, kterou jsme všichni toužili držet, není snadné zůstat klidně sedět a bez závisti volat

s Mojžíšem: „Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci!“ Slyšet, jak je jiný člověk chválen na váš úkor, jak vaše vlastní ctnosti pomáhají vyniknout vyšší skvělosti nějakého nového soupeře – říkám, že je mimo lidskou přirozenost, abychom to dokázali snášet s radostí a vděčností a k tomu žehnali Bohu. V srdci člověka, který je schoopen odložit všechny své pocty stejně ochotně, jako když je přijímal, který se dokáže stejně radostně podřídit Kristu, když je pokořován, jako když je pozvedán a posazován na trůn, musí být něco vznešeného. A přece, moji bratři a sestry, nikdo z nás se nenaučil tomu, co uměl apoštol, jestliže nejsme ochotni oslavovat Krista stejně skrze vlastní potupení, hanbu a pohrdání jako skrze čest a vážnost mezi lidmi. Musíme být připraveni vzdát se pro něj všeho. Musíme být ochotni sestoupit dolů, aby Kristovo jméno mohlo stoupat vzhůru a stalo se známějším a lidé ho oslavovali. „Umím být ponížen,“ říká apoštol.

Stejně cenné je i jeho druhé poznání: „Umím mít hojnost.“ Existuje velmi mnoho lidí, kteří trochu ovládnou, jak být ponížen, ale vůbec nevědí, jak mít hojnost. Když jsou spolu s Josefem uvrženi do jámy, vzhlednou a vidí hvězdné zaslíbení a naději na únik. Když jsou však postaveni na vrchol štítu, zatočí se jim hlava a už padají. Když byli chudí, dokázali s tím bojovat.

Všimněte si však stejných mužů poté, co svůj boj završili úspěchem. Je-

jich potíže skončily, oni zbohatli a mají mnoho majetku. Nevídate snad často člověka, který se z ničeho vyšvihl k bohatství? Jak je pyšný na svůj měšec, jak je marnivý a nesnášenlivý! Nikdo by si nepomyslel, že měl ten člověk kdysi malý krámeček. Nevěřili byste, že onedlou prodával svíčky, že? Ve svých očích je tak velký, že by si člověk myslel, že mu v žilách koluje krev všech císařů, co kdy žili. Nezná se ke svým starým známým. Přítelé z dřívějších dob teď mívají se sotva znatelným pokynutím. Ten člověk neumí mít hojnost. Zpychl, povýšil se nad míru. V církvi byli muži, kteří na určité době dosáhli popularity. Úspěšně kázali a vykonali nějaké mocné dílo. Za to je lid ctil a právem. Ale pak se z nich stali tyrani, kteří zatoužili po autoritě. Na všechny ostatní se dívali pohrdavě, jako by byli ostatní malí čuníci a oni obrovští obři. Jejich chování bylo nesnesitelné a brzy byli svrženi ze svých vysokých míst, protože se nenaúčili mít hojnost. Kdysi byl na kazatelnu George Whitfielda vyvěšen papír s oznámením tohoto znění: „Mladý muž, který nedávno zdědil velké jmění, žádá shromáždění o modlitby.“ Žádost o modlitby zde byla na místě, protože když jdeme do kopce, potřebujeme modlitbu, abychom se udrželi na nohou, avšak na cestě z kopce bohatství nemáme ani z poloviny takový strach, že klopýtáme. Křesťan mnohem častěji zneuctí své vyznání uprostřed blahobytu než v ponížení.

Je tu ještě jedno nebezpečí – ne-

bezpečí, že zesvětšíme. Když člověk zjistí, že jeho bohatství roste, je podivuhodné, jak se zlato začne lepit na prsty. Člověk, který měl dost, má za to, že když bude mít víc, než potřebuje, bude nesmírně velkorysý. S peněženkou na šilinky měl srdce na guineje, ale nyní s peněženkou na guineje má srdce na šilinky. Zjistil, že se na něj peníze lepí a on je nedokáže ze sebe sundat. Slyšeli jste o plachetnatce? Je to druh pavouka, kterého nemůžete dostat z prstů. Máte ho na jedné ruce, pak na druhé, pak na rukávu. Je tu a je tam, nemůžete se ho zbavit, ledaže byste ho rovnou rozdrtili. Tak je to s mnohými, kdo mají hojnost. Zlato je dobrá věc, když se používá – je mocí a silou obchodu a dobročinnosti –, ale v srdci je to věc zlá, co plodí „odpornou zhoubnou rez“. Zlato je dobrá věc, když ho ovládáte, když nad ním máte moc, ale věc zlá, když je zdrojem vaší síly, když ovládá vaše myšlení. Co je platné, když jste obklopeni vzácnou půdou, jestliže vás pohrbí zaživa? Ach, kolik jen existuje křesťanů, u nichž se zdá, jako kdyby je jejich bohatství zničilo! K jaké vychrtlosti duše a zanedbávání duchovních povinností se dopracovali právě skrze Boží milosti a štědrosti! Přesto to tak nemusí skončit, neboť apoštol Pavel nám říká, že uměl mít hojnost. Když měl mnoho, věděl, jak toho využít. Prosil Boha, aby ho držel v pokoře, aby když měl nadmutou plachtu, měl také dost zátěže, aby když jeho pohár přetékal, nedopustil, aby z něj něco vyteklo

nazmar, aby byl v době hojnosti připraven rozdávat potřebným a aby byl jako věrný správce připraven dát vše, co má, k dispozici svému Pánu. To je shůry. „Umím být ponížen a umím mít hojnost.“

Apoštol dále říká:

... do všeho a do všech věcí jsem zasvěcen, i být syt i hladovět.

Všude a ve všem vím, jak žít, jak se nasytit i jak hladovět. Dovolím si říci, že jde o učení shůry, umět být syt. Vždyť Izraelité se kdysi nasytili, a když ještě měli v ústech maso, dopadl na ně Boží hněv. A mnozí žádali o dary, aby mohli ukojit žádostivost svého srdce, jak je psáno: „Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her.“ Hojnost potravy často rozproudí krev, a to přivodí nestřídmost ducha. Když mají lidé příliš mnoho Božího zaopatření – je zvláštní, že to musíme říkat, a přesto je to velká realita –, když mají lidé mnoho Božího zaopatření, často se stává, že mají jen málo Boží milosti a málo vděčnosti za dary, jichž se jim dostalo. Jsou nasyceni a zapomínají na Boha. Jsou spokojeni na zemi a spokojí se i bez nebe. Buďte si jisti, moji drazí posluchači, že je těžší umět být sytý než umět být hladový. Umět být hladový je tvrdá lekce, ale umět být sytý je přece jen těžší. Tak zoufalý je lidský sklon k pýše a zapominání na Boha! Jakmile máme dvojnásobnou zásobu many a dále ji hromadíme, začnou se v ní množit červi a její zápach stoupá až k Bohu. Nezapomínejte ve svých modlitbách prosit,

aby vás Bůh naučil umění být syt.

Apoštol uměl zvládat oba extrém, sytost i hlad. Jaká je to zkouška! Jeden den mít cestu posetou dary a druhý den zjistit, že je půda pod tebou neplodná a nikdy ti nepřinese útěchu. Snadno si dovedu představit, že chudák je ve své chudobě spokojen, protože je na ni zvyklý. Je jako pták, který se narodil v kleci a neví, co znamená svoboda. Ale když najednou zcela zchudne člověk s mnoha statky a vždy plným břichem, podobá se ptáku, který se kdysi volně vznášel ve výšinách a nyní ho zavřeli do klece. Ubozí skřivani, které někdy vídáš v krámcích, vždycky vypadají, jako by chtěli vzlétnout. Neustále klovou do drátů, třepotají křídly a touží odletět. Tak tomu bude i s tebou, nezabrání-li tomu milost. Pokud jsi byl bohatý a nyní jsi na dně, těžko budeš vědět „jak být hladový“. Vskutku, bratři, to musí být tvrdá lekce! Někdy si stěžujeme na chudé, že reptají. My bychom však reptali mnohem víc než oni, kdyby nám připadl jejich úděl. Sednout si ke stolu, kde není nic k jídlu, a pět nebo šest malých dětí pláče po chlebu, to stačí, aby to otci zlomilo srdce. Nebo matka, jejíhož manžela právě odnesli do hrobu. Rozhlédne se po ponuré světnici, přitiskne na hrud své novorozené dítě, podívá se na své další děti a ve svém ovdovělém srdci si uvědomí, že jsou bez otce, který jim obstarával chléb. Vyžaduje mnoho milosti, aby uměl být člověk hladový. A co muž, který ztratil práci a chodí po celém Londýně.

Nachodí možná tisíc mil, aby sehnal práci, ale nedaří se mu to. Nakonec jde domů s vědomím, že až se postaví tvář v tvář své ženě, její první otázka bude: „Neseš chléb?“ „Našel sis práci?“ Bude muset odpovědět: „Ne, žádné dveře se mi neotevřely.“ Je těžké osvědčit se v hladu a trpělivě ho snášet. Obdivuji a s jistou úctou pohlížím na některé členy naší církve, o nichž jsem se jen náhodou dozvěděl, že strádají. Nikomu to nechtěli říct a nepřišli ani za mnou, ale snášeli své strádání ve skrytu, hrdinně bojovali se všemi obtížemi a nebezpečími a slavně zvítězili. Ach! Bratři a sestry, vypadá to jako snadná lekce, když o ní čtete v knize, ale není to tak snadné, když ji uplatňujete v praxi. Je těžké umět být sytý, ale je tvrdé umět být hladový. Náš apoštol se naučil obojímu – jak hojnosti, tak nedostatku.

Když jsem ke svému dnešnímu textu přidal další verš a vyložil jsem vám takto Pavlův vlastní komentář, dovolte mi vrátit se k původnímu textu. Nyní se můžete zeptat, jakým studiem si osvojil tento pokojný stav mysli. A jedním si můžeme být zcela jisti. Nedělo se to jakýmsi stoickým praktikováním sebeovládání, ale prostě a výhradně vírou v Božího Syna.

Snadno si představíte šlechtice bydlícího v přepychovém sídle, jak cestuje po cizích zemích za účelem vědeckých objevů nebo se vydává velet vojenské výpravě ve službách své země. V obou případech může být se svou mzdou spokojen a cítit, že není čeho litovat.

A proč? Protože nemá právo očekávat něco lepšího. Protože to nelze srovnávat s jeho hodnotí, majetkem nebo společenským postavením doma. Stejně tak náš apoštol. Řekl: „My však máme občanství v nebesích.“ Když cestoval po zemi jako poutník a cizinec, spokojil se s tím, že za to dostává mzdu určenou pro poutníky. Nebo když vstoupil na bitevní pole, neměl důvod si stěžovat, že jeho cestu někdy obklopují nebezpečí a útrapy, zatímco jindy mu příměří poskytuje klidné a příjemné přestávky.

V hladu, žízni, nahotě nebo nebezpečí není nic, co by v nás vyvolávalo spokojenost. Jsme-li za takových okolností spokojeni, musí to být z vyšších pohnutek, než jaké nám nabízí náš stav. Hlad je ostrým trnem, když je nevlídnou nutností. Hlad však lze dobrovolně snášet po mnoho hodin, když člověka přiměje k půstu svědomí. Ústrky mohou mít hořký tesák, ale lze je statečně snášet, když mě povzbuzuje vědomí, že stojím na správné straně. Pavel se domníval, že všechna příkoří, která ho potkávala, jsou jen průvodním jevem služby jeho Pánu. Pro lásku, kterou choval k Ježíšovu jménu, mu tedy těžkosti spojené se službou nebo sebeumrtvováním ležely na ramenou téměř bez tíže a jeho srdce je snášelo s radostí.

Existuje ještě třetí důvod, proč byl Pavel spokojen. Pokusím se ho ilustrovat. Mnohý starý veterán s velkým potěšením vypráví o nebezpečích a útrapách svého minulého života. Na

strašná nebezpečí a útrapy své hrdinské kariéry vzpomíná více než spokojeně, často až samolibě. Když vypráví své příběhy, má zářivý úsměv v očích a hrdost na vznešeném vráscitém čele. Ty tam však nebyly, když se nacházel uprostřed situací, které nyní popisuje. Teprve poté, co nebezpečí pominula, obavy opadly a věc se vyřešila, se jeho nadšení rozhořelo do plamene. Pavel však měl výhodu. „Ale v tom ve všem slavně vítězíme,“ prohlásil. Svědčí o tom jeho cesta do Říma. Když bouřlivý vítr hnal před sebou loď, na níž plul, když oblohu zahalila tma, když se po mnoho dní neobjevilo ani slunce, ani hvězdy, když naděje opustila všechna srdce, on sám se mužně vzchopil. A proč? Boží anděl stál při něm a řekl: „Neboj se.“ Jeho víra viděla do budoucna, a proto měl v srdci pokojnou spokojenost po celou dobu soužení i po jeho skončení.

(pokračování příště)

JEN BOHU PATŘÍ SLÁVA

Mike Conroy

Boží sláva a lidské sebedestruktivní chování

Viděli jste někdy někoho, jak sám sebe ničí? Znáte někoho, kdo trpí depresí? Člověka, který žije nezdravě,

nevěnuje pozornost náležitěmu odpočinku, kdo si často stěžuje, že je osamělý, a přitom kdykoli s ním mluvíte, je konfliktní a lituje sám sebe, jak je osamělý, že s ním nikdo nechce trávit čas, je prostě stále izolovanější? Nebo znáte někoho, kdo je přehnaně kritický, zabývá se jedině tím, že ukazuje, v čem a jak ostatní selhávají a jak je svět kolem špatný, místo aby proti takovým myšlenkám bojoval?

Jak často křesťané kritizují současné dění, místo aby se radovali, že je vše podřízeno Božímu svrchovanému záměru. Myslím, že jako křesťané zbytečně hořekujeme nad stavem světa. Raději bychom měli obnovovat své síly a růst v lásce a vděčnosti, že můžeme každý den činit rozhodnutí, která mají věčný význam a přinášejí Pánu Bohu slávu.

Ale víte, jaký je ještě horší způsob sebedestrukce? Ignorovat Boží svrchovanost a chovat se, jako by jeho záměry nebyly natolik důležité, abychom mu podrobili svůj život a aby to ovlivňovalo každé naše rozhodnutí. Sebedestrukce znamená žít sami pro sebe a zapomínat, že jsme koneční a omezení, a nežít pro Boha. Tím sami sobě připravujeme zklamání a trápení.

Pokud míváte často špatnou náladu, ale nebojete s takovými myšlenkami, zapomínáte na Boží zaslíbení a skutečnost, že Bůh používá občasně i vleklé nepřijemnosti pro naše dobro:

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha... (Ř 8,28)

Text z listu Římanům 11,33–36 svr-

chovanost Božího jednání potvrzuje:

Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! „Kdo poznal mysl Hospodinovu a kdo se stal jeho rádcem?“ „Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?“ Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu buď sláva na věky. Amen.

Soustředím se na čtyři body. První bod nám pomůže pochopit význam spojení Boží sláva a ukáže nám, proč záleží na tom, aby se Bohu dostalo slávy. Další tři body se týkají důvodů, proč veškerá sláva patří Bohu. Nejdříve věnujme pozornost významu prohlášení:

Jemu buď sláva na věky. Amen. (Ř 11,36)

Není to pouhá fráze, kterou křesťané často opakují jen proto, že se v Bibli často vyskytuje? Co ale konkrétně znamená? Z textu plyne, že Bůh má být oslaven za něco, čeho dosáhl. Je tak vyjádřeno uznání za nějakou zásluhu. Zkusme se nejdříve zamyslet nad obsahem listu Římanům 1–11.

Pavel zdůrazňuje skutečnost, že Bůh vydal skrze Adama celé lidstvo neposlušnosti. Židům dal zákon (desatero přikázání), aby skrze něj ukázal bohatství své slávy (Ř 9,23), aby skrze zákon odhalil hřích, ale i to, že pošle Mesiáše, aby napravil vše, co způsobil první Adam (prokletí celé země), co nenaplnili Židé skrze zákon (nepřijali Mesiáše) a co učinili pohané, kteří propadli bezbožnosti a modlářství. Proto musel Bůh obětovat svého Syna, aby on, člověk bez hříchu rovný Bohu, nesl hřích

za mnohé a byl za ně spravedlivě potrestán, aby usmířil spravedlivý Boží hněv, který si bez výjimky zaslouží každý člověk, ať z Židů, nebo z pohanů.

Bůh sám nejen zajistil, ale i dosáhl usmíření a záchrany před soudem pro všechny, kdo důvěřují tomu, co Ježíš vykonal.

První a druhá kapitola listu Římanům poukazuje na skutečný stav člověka i celého lidstva:

Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scetná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli – on budiž veleben na věky! Amen. (Ř 1,21–25)

Bůh nikomu nestrání. Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona. Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní. (Ř 2,11–13)

Nepřiznat Bohu slávu za všecko, spoléhat sám na sebe nebo dokonce přehánět vlastní zásluhy, je urážkou samotného Boha. Zásluhy připisované lidem okrádají Pána Boha o jeho slávu.

Popírání nebo deformace Boží pravdy jakýmkoliv způsobem je sebedestruktivní. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, a ne aby oslavoval sám

sebe a očekával odměnu za své dobré skutky. Nestací o Bohu vědět a věřit v jeho bytí. Je nanejvýš důležité Boha znát, milovat, chválit a uctívat ho za jeho dobrotu, shovívavost, odpuštění a velkomyslnost! Na začátku 36. verše je psáno:

Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen. (Ř 11,36)

Bohu patří sláva za vše

Bůh si zaslouží naši chválu nejen za spasení hříšníků, ale především proto, že jeho sláva převyšuje všechno. Bůh stvořil všechno a všechno udržuje svým slovem, jemu patří všechno. Dokonce nebesa vypravují o jeho slávě. Všimněte si tedy, že nic se nenachází mimo dosah jeho tvůrčí moci a vůle. Možná jste si někdy sami kladli otázku: „Pokud Bůh stvořil všechno, znamená to, že je také autorem hříchu?“

Bůh ve své svatosti nestvořil nic hříšného, proto nenese odpovědnost za lidskou neposlušnost. Žádný hřích nemůže být pozitivní součástí Boha. Bůh stvořil vše dokonalé a dobré. Hřích tedy není přídatkem něčeho nového, ale je to poškození toho, co tu bylo od počátku, co bylo dokonalé. Svatý a svrchovaný Bůh používá hřích, dopouští katastrofy pro vyšší cíle a my žasneme, že Boha nemůže nic překvapit.

Adam jako jediný z lidí měl svobodnou vůli. Když žil v ráji, měl vše, co k životu potřeboval. Přesto nedodržel

jediný pokyn, který jej měl ochránit před smrtí a utrpením. Adamova mysl nebyla stvořena jako nepopsaný list papíru. Měl veškeré vědomosti a znalosti, byl stvořen, aby panoval nad vším živým i nad celou zemí. Byl pověřen, aby rajskou zahradu obdělával a střežil. Adam měl od Boha veškeré informace, aby obstál, ale všichni víme, jak to dopadlo. Eva uvěřila hadovi, Adam uvěřil Evě a oběma se otevřely oči a skryli se před Bohem. Co následovalo? Adam byl vyhnán z ráje, zemřel duchovně (byl oddělen od Boha) a země byla prokleta:

... po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení ... dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš. (Gn 3,17–19)

Proto na svět přicházíme všichni duchovně mrtví a všichni Adamovi potomci umírají i tělesně.

Boží cesty nemůžeme pochopit lidským rozumem, jeho rozhodnutí a soudy jsou nevyzpytatelné. Ani nemůžeme Boží záměry hodnotit. Jeho konečný cíl je, abychom Boha poznali a důvěřovali mu.

Přehlížet Boží slávu znamená žít v bludu a sebeklamu

Sebeklam znamená, že nechápeme smysl a cíl vlastního bytí, nechápeme, že všechno existuje pro Boží slávu. Upírat Bohu slávu znamená popírat jeho charakter. Kdo nevzdává Bohu chválu a slávu, platí o něm následující slova:

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. (Ř 8,7)

Všichni jsme byli stvořeni k Božímu obrazu. Na rozdíl od Adama jsme ztratili svobodnou vůli, místo toho máme pouze svobodu volby. Morální kompas svědomí nás chrání od nejhoršího. Pokud je člověk soustředěn na cokoliv jiného než na Boha, žije ve vzpouře, upadá do hlubin hříchu a jeho následků. Hřích odděluje člověka od Boha a narušuje vzájemné vztahy s ostatními. Každý přichází na svět duchovně mrtvý. V tomto stavu potřebují být všichni lidé bez výjimky usmíření s Bohem, ale ne všichni toho dosáhnou.

Boží sláva se projevuje v Kristu

Boží nadčasový plán, jeho vševědounost, moc, moudrost, hloubka bohatství milosrdenství a slávy je naplněna a dokonána v Kristu. Člověk je odpovědný za morální volby na základě svědomí. Bůh dopouští zkoušky a přichází pokušení a všechno slouží k naplnění Božího plánu spasení. Chceme-li růst v úžasu nad propracovaností Božího plánu, musíme vidět Boží slávu především v osobě Ježíše Krista a uvědomovat si nevyhnutelnost soudu:

- Adamova neposlušnost vedla k odcizení a nepřátelství, ale i k zaslíbení záchranu.
- Lidská zvrácenost vyvolala celosvětovou potopu.
- Nevíra vyvolaného národa Židů

přinesla porušení smlouvy a zavržení zaslíbeného Mesiáše.

- Kristus byl zrazen, potupen a ukřižován; jeho vzkříšení potvrzuje usmíření Božího spravedlivého hněvu.

- Pronásledování apoštolů a učedníků umožnilo vznik církve a uzavření Nové smlouvy.

- Kristovo evangelium proniká do uzavřených zemí skrze pronásledování církve.

Jak často chválíte Boha za jeho absolutní svrchovanost nad veškerým děním? Přemýšlíte o jeho moudrosti a moci, s níž ovládá vše, co se v dějinách lidstva událo a co vede ke konečnému cíli? Opíráte se o jeho zaslíbení, že učiní totéž ve vašem životě? Uvědomujete si, že se váš čas na zemi krátí? Všichni lidé, instituce, vlády zaniknou, sláva člověka vybledne a uvadne ve světle Boží svatosti. Silní se stanou slabými. Rychlí se zpomalí a ztratí svou obratnost a bystrost, paměť ochabne. Přijde den, kdy bude i mocný a samostatný závislý na druhých. Sebevědomý se začne obávat. Výkonný a spolehlivý pracovník bude snadno nahrazen. Mocná a silná společnost se rozpadne. Boží sláva však nezanikne, neoslabí se, ale přetrvává, zůstane s námi navždy. Radujme se z této pravdy a z toho, že můžeme žít pro Boží slávu. Žít pro cokoli jiného je honba za větrem, pomíjivost a bída. Doufat v marné věci znamená promarnit to nejvzácnější, co nám Bůh připravil. Žít pro cokoli jiného, znamená žít pro něco, co nás v konci

konců zklame a zahanbí. Bůh je svatý; jeho svrchovanost si zaslouží veškerou slávu a chválu. V Kristu Bůh jednal nejen proto, aby oslavil své jméno, ale aby národům připravil cestu k životu, který přetrvá navěky, nezahanbí nás ani nezklame. Život v plnosti znamená žít pro slávu jeho velkého jména! Toto velké zaslíbení je pravdivé pouze v Kristu. Vyjádřit náležité uznání Boží slávy a konání je správná věc, ale pokud jsou zásluhy a uznání zaměřeny na někoho jiného nebo je připisujeme sami sobě, je to špatné.

Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. (Ž 39,7–8)

Bohu patří sláva za vše, co pro své stvoření připravil a vykonal

Když se scházíme ke společné bohoslužbě, měli bychom mít na paměti, že se scházíme proto, abychom hlouběji poznávali Boží velikost a navzájem pomáhali jeden druhému. Záleží na účasti každého z nás, protože máme příležitost se navzájem povzbuzovat a vyznávat vlastní slabosti a podržovat se Boží vůli. Nevzhlízejte příliš vysoko, společenské postavení není v životě to nejdůležitější. Tato pravda by nám měla pomoci nelpět příliš na majetku, moci a slávě. Nestavte světské hodnoty příliš vysoko a neodvozuje od nich svou hodnotu a důležitost. Pokud jste někdy v nějakém

okamžiku svého života měli potřebu vyjádřit někomu vděčnost a poděkovat za to, čeho jste v životě dosáhli, byli jste tak uchváteni pocitem krásy nebo jste prožili něco tak úžasného, že jste zůstali v úžasu, stáli jste na rozcestí, chvalte Hospodina. Jen Bohu patří veškeré uznání a sláva.

Pokud jste ještě nenašli odpověď na otázku, jaký smysl má váš život, odkud a kam jdete, obraťte svoji pozornost ke zdroji veškerého poznání. Svět vám může nabídnout jen pozlátko, náboženský systém vám nabízí iluzi. Svět je stále složitější, informovanější a proměnlivější. Bůh je neměnný, přetrvává na věky. Teprve hloubka a bohatství moudrosti všemohoucího Boha dávají všemu nový smysl. Od něho, skrze něho a pro něho bylo všechno stvořeno.

Moc, síla a sláva evangelia spočívá v tom, že bez ohledu na to, čeho v životě dosáhneme a čemu zasvětíme svůj život, nejdůležitější věc, kterou můžeme jako křesťané udělat, je žít pro Boží slávu, aby i ostatní poznali, že zaslíbení nadpřirozeného pokoje a naplněného života nenajdeme ve světě, ale jen skrze Pána Ježíše Krista, který přišel, aby našel a zachránil ty, kdo byli ztraceni. Jen on je hoden chvály a uctívání.

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřimi; které předem určil, ty také povolal; které

povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlnuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. (Ř 8,28–37)

JAK JSME HOSPODAŘILI V ROCE 2024

Redakce

Milí čtenáři časopisu Zápás o duši a webových stránek www.Reformace.cz!

Přijměte prosím naše poděkování za vaši pokračující modlitební i praktickou podporu vydávání časopisu Zápás o duši, která nás i v roce 2024 provázela a umožňovala Spolku Reformace.cz pokračovat v činnosti a dále ji rozvíjet. Všem, kteří v loňském roce finančně přispěli, zasíláme jako poděkování

novou knihu autora Charlese Leitera *Ospravedlnění a znovuzrození*.

Minulý měsíc jsme se mohli společně povzbudit ve společenství u Božího slova na Zimní konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby. Letošní nádherné téma *Soli Deo Gloria* – Jedině Bohu buď sláva nás vedlo k trůnu Boží slávy v uctívání Pána skrze kázání slova, modlitby i společný zpěv církve. Slovy jedné ze sester v Kristu „jsme byli téměř v nebi!“. Výklady Božího slova nás velmi prakticky vedly k hlubšímu porozumění, jak oslavíme Pána ve svých životech. Konference je opravdovým vrcholem celého roku v životě časopisu. Moc rádi se na ní právě s vámi setkáme v příštím roce, dá-li Pán 21. února 2026.

Každý účastník si zdarma mohl vybrat knihu. Bylo možné zvolit jednu z těchto knih: Svou slávu nikomu nedám (Pavel Steiger), Strípky poznání Boha, I. díl (Arthur W. Pink) nebo Potěšení v Trojici (Michael Reeves). Kéž vám kniha přinese užitek v následování Pána Ježíše!

Časopis Zápás o duši je stále po celou dobu šířen bezplatně, a toho se chceme i nadále držet. Naším přáním je, aby byl dostupný pro každého, kdo má o něj zájem, bez ohledu na to, zda by si jeho čtenář mohl dovolit časopis kupovat či nikoliv. Posláním časopisu je poskytovat biblické vyučování širokému okruhu zájemců, podpořit evangelizaci a povzbuzovat k věrnému následování Pána. Ale stejně jako cokoliv jiného, i tento časopis něco

stojí. V níže uvedené tabulce se můžete podívat na naše příjmy a výdaje v loňském roce.

Jak můžete vidět z níže uvedené tabulky, stouply příspěvky od čtenářů za loňský rok o 114 000,- Kč oproti roku 2023. Také se nám podařilo snížit náklady o 83 000,- Kč. Jsme Pánu velmi vděční za rostoucí štedrost čtenářů, která pomohla pokrývat neustále rostoucí náklady zvláště na distribuci časopisu. Velkou pomocí byl také dar pokrývající pronájem konferenčního sálu. Zasláné dary ještě plně nepokryly náklady, ale z Boží milosti se blížíme vyrovnanému rozpočtu!

Snažíme se nadále hledat úspory v naší činnosti. Zimní Konferenci děláme jako „nízkonákladovou“. Je totiž založená na vydatné pomoci dobrovolníků, kteří naplňují povolání Pána

Ježíše: „služte v lásce jedni druhým“ (Gal 5,13). Pravdou také je, že ceny služeb, které využíváme, stále rostou. Povzbuzujeme se však k důvěře Pánu. Dokud On bude chtít, aby časopis sloužil, bude také naklánět srdce čtenářů ke štedrosti.

Aktuální i archivní články Zodu můžete najít také na facebookových stránkách. Videá z konferencí postupně zveřejňujeme na youtubovém kanále.

Prosíme vás o modlitební podporu této služby. Děkujeme všem, kteří také pomáhají šířit časopis do dalších rukou. Můžete si nechat posílat více výtisků na vaši adresu pro rozdávání časopisu ve vašem sboru.

Kéž oslavíme našeho Pána skrze to, co společně děláme a kým jsme v Kristu Ježíši!

Příjmy 2024	Dary (v Kč)	Výdaje 2024 (v Kč)	
Domácí	601 349,00 Kč	Tisk časopisu	106 600,00 Kč
		Distribuce ČR	135 500,00 Kč
		Distribuce SR	38 900,00 Kč
Slovensko	48 685,00 Kč	Redakční práce a účetnictví	156 000,00 Kč
		Práce redaktora	141 900,00 Kč
		Překlady, sazba a korektury	51 800,00 Kč
		Další výdaje (kancelář, poplatky, dary...)	76 600,00 Kč
		Nový web	20 000,00 Kč
		Propagace sociální sítě	19 800,00 Kč
HCJB	72 820,00 Kč	Další tiskoviny	53 800,00 Kč
CELKEM	722 854,00 Kč		800 900,00 Kč
Stav účtu k 31. 12. 2024			450 640,00 Kč

OD ZÁKONA K MILOSTI

Charles Leiter

Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí. (Ř 6,14)

Já však, odsouzen zákonem, jsem mrtev pro zákon, abych živ byl pro Boha. Jsem ukřižován spolu s Kristem... (Ga 2,19–20)

V předchozích kapitolách jsme viděli, že obnova je v Bibli popsána jako „změna sfér“ – od těla k Duchu, od země do nebe a z otroctví hříchu do otroctví spravedlnosti. Bible však hovoří i o jiné změně sfér – z existence „pod zákonem“ do existence „pod milostí“. Protože tato změna sfér zahrnuje jak ospravedlnění, tak znovuzrození, je nezbytné, abychom vzali při diskuzi o těchto dvou velkých zázracích v úvahu některé její aspekty.

Ve výše citovaných verších Pavel říká, že křesťané „nejsou pod zákonem“ a že „jsou mrtvi pro zákon“. V jiných pasážích nám říká, že křesťané byli „zproštěni zákona“ (Ř 7,6) a již nejsou „spoutáni“ (Ř 7,6) zákonem, ale byli Kristem „osvobozeni“ od „otrockého jha zákona“ (Ga 5,1). Vztah ztraceného člověka k Bohu je vztahem zákona, ale u křesťana tomu tak není. Žije ve stavu slavné „svobody“ a „volnosti“ (Ga 5,1.13).

Co znamená, že jsou křesťané „pod milostí“? A co znamená, že „nejsou pod zákonem“ a jsou „mrtví pro zákon“? Znamená to, že pro křesťany již není špatné krást, cizoložit nebo jinak pokračovat v hříchu? Pavel halasně odpovídá: „Naprosto ne!“ (Ř 6,14–15). Co přesně tedy znamená svoboda od zákona? Poté co jsme se zabývali povahou a charakteristikami ospravedlnění a obnovy, jsme nyní schopni dát na tuto otázku několik odpovědí. Tyto odpovědi jsou velmi podivuhodné a ve svých důsledcích dalekosáhlé.

Prokletí

V jakém smyslu jsou křesťané svobodní od zákona? První odpovědí je, že křesťané jsou svobodní od prokletí zákona. Všichni ztracení lidé žijí pod jeho kletbou:

Neboť pod prokletím jsou všichni, kdo jsou ze skutků zákona, neboť je psáno: „Proklet je každý, kdo nezachovává všechno, co je napsáno v knize Zákona, aby to plnil.“ (Ga 3,10 ČSP)

Bez ohledu na to, jak dobře se mu v životě zdánlivě daří, žije nekřesťan neustále pod Božím prokletím. I když jsou jeho děti zdravé, jeho zahrada vzkvétá a jeho květiny krásně voní, „hněv Boží na něm zůstává“ po celou dobu (J 3,36). Jednoho dne uslyší strašná slova:

Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! (Mt 25,41)

Křesťan je naopak z prokletí zákona

vykoupení:

Kristus nás vykoupil z prokletí zákona, neboť se stal prokletím za nás – vždyť je psáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě...“ (Ga 3,13)

Sláva Bohu! Pokud jste křesťané, už nejste pod kletbou! Nezůstal na vás ani kousek prokletí, neboť „[nyní] ... není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1). Navíc na vás prokletí už nikdy nedopadne, neboť vaše hříchy jsou navždy pryč (Žd 8,12).

*Svobodný od zákona, ó, šťastný stav,
Ježíš krvácel a je tu odpuštění.*

*Prokleté zákonem a potlučené pádem
nás milost vykoupila jednou provždy.*

*Jednou provždy, ó hříšníku, přijmi ji,
jednou provždy, bratře, věř;
drž se kříže, břemeno spadne,*

Kristus nás vykoupil jednou provždy!
— Philip P. Bliss

Požehnání a přízeň

Křesťané jsou nejen osvobozeni od prokletí zákona, ale také od zdrcujícího břemene nutnosti dodržovat zákon jako prostředek k získání ospravedlnění a života. Jak jsme viděli v předchozích kapitolách, zákon nabízí příslib života a požehnání těm, kdo si jeho dodržováním upevnují svou vlastní spravedlnost (Ga 3,12; L 10,25–28; Fp 3,9; Ř 10,5).

„To čiň a budeš živ,“ zní princip zákona. Pod zákonem se lidé vyčerpávají (a žalostně selhávají) ve snaze zasloužit

si Boží přízeň a získat na konci kurzu jedničku. Pro křesťana je všechno jinak. Už má „jedničku“, už má věčný život, už má Boží úsměv a přízeň – a to vše díky Kristovu dílu, které za nás vykonal! Bůh se z něj těší a raduje se z něj, jako se ženich raduje ze své nevěsty:

A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. (Iz 62,5)

V onen den bude Jeruzalému řečeno: „*Neboj se, Sijóne, nechť tvé ruce neochabnou! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jása a plesá.*“ (Sf 3,16–17)

Když si uvědomujeme, jak hříšníci a nehodní Boží radosti stále jsme, je pro nás těžké uvěřit, že by to s námi mohl opravdu takhle cítit. Ale je to pravda! Nejenže nás miluje, miluje nás víc, než jsme schopni pochopit – jeho láska „přesahuje každé poznání“ (Ef 3,19).

Křesťan je osvobozen od zákona coby podmínky pro získání života. Kristus ho nejen vykoupil z prokletí zákona, ale také mu zajistil všechna požehnání života a spravedlnosti.

Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona... To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru. (Ga 3,13–14)

To znamená, že namísto života pod prokletím nyní křesťan žije pod trvalým Božím požehnáním. I když jeho děti mohou trpět nemocemi, jeho zahrada může být zničena suchem a je-

ho květiny zvadnou, žije neustále pod Božím úsměvem. Tento stav požehnaní vyplývá z jeho ospravedlnění:

Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanse národy, dostal už Abraham zaslíbení: „V tobě dojdou požehnání všechny národy.“ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. (Ga 3,8–9)

Zrovna tak David mluví o požehnaní člověka, kterému Bůh počítá spravedlnost bez ohledu na skutky:

Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hříchy. (Ř 4,6–8)

Je neskonale lepší živořit ve vězeňské cele pod Božím požehnaním než žít v paláci pod jeho kletbou!

Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“ (Mt 25,34)

Jsi křesťan? Pak na tobě spočívá Boží požehnaní, jaké si ani nedovedeme představit.

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. (1K 2,9)

Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodino-va domu se budu vracet do nejdelsích časů. (Ž 23,6)

Externí pravidla

Jak jsme viděli v předchozích oddílech, některé aspekty křesťanské „svobody od zákona“ souvisejí s *ospravedlněním*. Křesťan je osvobozen od

prokletí zákona a je osvobozen od zákona jako prostředku k získání života. Další aspekt svobody křesťana od zákona je však přímým důsledkem *obnovy*: je osvobozen od zákona jako *vnějšího pravidla, které je v rozporu s jeho skutečnou přirozeností a touhami*. Tato svoboda k němu přichází skrze zázrak nového srdce.

Abychom pochopili, co to znamená, stačí se zamyslet nad stavem každého nevěřícího: Zákon se mu vnucuje zvenčí a odporuje jeho skutečným touhám, čímž ho udržuje ve stavu neustálého otroctví a frustrace. Zakazuje mu to, co miluje, a přikazuje to, co nenávidí. Když vztáhne ruku, aby kradl, zákon mu říká: „Nepokradeš.“ Když se podívá chtivě na ženu, zákon říká: „Nezcezoložíš.“ Stav ztraceného člověka tak vystihují slova jedné populární samolepky na nárazník: „Všechno, co mám rád, je buď nezákonné, nemorální nebo se po tom tloustne.“ Zákon omezuje a svazuje neobnoveného člověka strachem a výhrůžkami a on ho *nenávidí*:

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. (Ř 8,7)

Každý křesťan byl z tohoto otroctví osvobozen. Zákon pro něj již není vnějším pravidlem, které odporuje jeho pravé přirozenosti a touhám. Naopak, zákon je vnitřní. Byl „vepsán do jeho srdce“ prostřednictvím zázraku obnovy (Žd 8,10). Omezuje ho láska, nikoli zákon (2K 5,14). To, co vychází z jeho nitra, je v souladu se

zákonem a automaticky ho naplňuje, „je tedy láska naplněním zákona“ (Ř 13,10; Ga 5,14). Křesťan, který je tím, kým skutečně je, se nikdy nemusí obávat, že by se dostal do rozporu s Božím zákonem.

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. (Ga 5,22–23)

Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem. (Ga 5,18)

V souladu s touto skutečností Pavel říká, že:

„... zákon není určen pro spravedlivého, nýbrž pro lidi zlé a neposlušné, bezbožné a hříšníky, pro lidi bohaprázdné a světské, pro ty, kdo vztáhnou ruku proti otci a matce, pro vrahy, smilníky, zvrhlíky, únosce, lháře, křivopřísežníky, a co se ještě přiči zdravému učení.“ (1Tm 1,8–10)

Spravedlivý člověk taková vnější omezení nepotřebuje, protože je omezen svou vlastní svatou přirozeností. Dokonce i příkazy a napomenutí Nového zákona jsou nutné jen proto, že věřící se ještě zcela „nestali tím, kým jsou“. Protože jsme ještě v tomto „smrtném těle“ a podléháme „klamům hříchu“ (Žd 3,13) a „dáblivým svodům“ (Ef 6,11), stále potřebujeme vodítka, která nám pomohou třídit dobro a zlo. Jak však rosteme v milosti, naše mysl se postupně „obnovuje“ a díky praxi jsou naše „mysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného“ (Žd 5,14). Tímto způsobem jsme stále více uschopňováni k tomu, abychom dokázali rozpoznat,

„co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Ř 12,2).

Křesťan není „pod“ zákonem, jeho (abychom použili Pavlovu terminologii) „zákonem je Kristus“ (1K 9,21 řec. „ennomos Christou“). Kdyby byli všichni lidé křesťany, nebylo by třeba zámků na domech ani nápisů v obchodech zakazujících krádeže. A tento stav se stane skutečností v nebi, kde každý zakusí absolutní svobodu dělat, co se mu zlíbí. V nebi nebudou žádné nápisy, které by říkaly: „Nezabíješ“ nebo „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem“ – nebude jich třeba!

Nabídka a poptávka

Všichni křesťané zemřeli pro zákon. Nejsou „pod zákonem, ale pod milostí“. Podrobnější zkoumání významu těchto pojmů by přesáhlo rámec našeho článku, ale možná bychom měli zmínit ještě jeden aspekt naší „smrti zákonu“. Křesťané zemřeli zákonu v tom smyslu, že již nežijí v říši „poptávky“, ale v oblasti „nabídky“. Jsou „pod“ milostí, nikoliv pod zákonem coby dominantní mocí a žijí ve sféře, kde „vládne milost“ (Ř 5,21). V této sféře v konečném důsledku nic nezávisí na člověku, a vše závisí na Bohu. Každá touha po dobru a každý skutek poslušnosti je ve věřícím milostivě vy-působený Bohem!

Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činit, co se mu líbí. (Fp 2,13)

Ve sféře, kde vládne milost, se Bůh

zavazuje, že ve mně bude pracovat navzdory mým slabostem a nedostatkům, dokud nebudu dokonale připodobněn Kristovu obrazu. Ačkoli já mohu být šokován svými křesťanskými selháními, Bůh není! Všechny mé hříchy a slabosti znal už předtím, než na mě upnul svou lásku, a ve skutečnosti řídí a usměrňuje má selhání pro mé vlastní dobro – aby odhalil mé slabosti a vysvobodil mě z nich (L 22,31–32). V nové smlouvě se Bůh milosrdně rozhodl, že nás „očistí od všech našich nečistot a od všech našich hnusných model“ (Ez 36,25), a nikdy si neodpočine ani nepoleví, dokud toto dílo nebude konečně dokonáno. Haleluja!

– z knihy *Ospravedlnění a znovuzrození*,
Poutníková četba, 2025

JAKÉ JSOU A JAKÉ MAJÍ BÝT CÍLE KŘEŠŤANŮ?

Pavel Borovanský

*Otázky ze Zimní
konference Zápasu o duši*

Písmo říká, že nesmírný poklad evangelia neseme jako nová stvoření v hliněných nádobách, doslova střepch. Milostiplné nové stvoření, které touží potěšovat Boha celým svým

životem, stále ještě vězí v padlém těle plném hříšných sklonů a návyků (2K 4,7). Musí to tak být, aby bylo patrné na prvním místě nám samým, že to není naše moc a naše zásluha, která nám přináší spásu, posvěcení a schopnost potěšovat Boha svatým způsobem života. Z tohoto důvodu je křesťanský život zápasem o poslušnost a posvěcení! A může se stát, že naše cíle budou mnohé a všelijaké. Přitom však ne v souladu s Boží vůlí, zaměřené na Boží slávu, vedoucí k našemu posvěcení a růstu a budující svatě i nevěstu Pána Ježíše Krista, církev.

Cíl nebo cíle křesťanů totiž na prvním místě nesměřují do tohoto světa a věku, který pomine. Nehledíme na tento svět jako na svůj domov. Jsme zde cizinci bez domovského práva (1Pt 2,11). Protože nás Pán Ježíš ze světa vyvolil, svět nás nenávidí (J 15,19). Náš skutečný cíl je nebeské povahy. Jde o to oslavit Boha a jeho Syna Ježíše Krista poslušným a svatým způsobem života v tomto věku tmy a bezbožné zloby. Jsme sůl země a světlo světa. Náš cíl je projít tímto věkem a jeho temnotou do nebeského domova jako poslušné děti k Boží slávě. Pán Ježíš zmateným, vystrašeným, ale zároveň i holedbajícím se služebníkům a přátelům řekl:

V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. Kdyby tomu tak nebylo, říkal bych vám, že vám jdu připravit místo? (J 14,2)

Bible je cele vydechnutá Božím Du-

chem, každické slovo v ní. Pavel psal Timoteovi, že dobrá znalost Písma dává moudrost ke spasení vírou v Pána Ježíše Krista a připravuje každého Božího člověka ke každému dobrému dílu (2Tm 3,15–17). Písmo učí, napravuje, usvědčuje a vychovává ke spravedlnosti. To všechno můžeme označit za cíle křesťanského života.

Dnes jsem vybral z Písma oddíl, který nám pomůže o něco více porozumět, jaké jsou naše cíle, co máme mít na zřeteli. V odpovědi na otázku jistě nelze v jednom článku vyčerpat všechny roviny a směry a obsáhnout vše, co souvisí s cílem a smyslem křesťanova života. Nad cíli a cílem křesťanského života lze jistě rozjímat z mnoha různých úhlů pohledu a jistě najdeme mnoho dalších důrazů a principů i oddílů Písma, které nám pomohou najít naše cíle v souladu s Boží vůlí a k Boží slávě. Kéž vám Pán Bůh požehná v modlitbách i studiu jeho slova. Náš dnešní text je z Efezským 4,1–14.

Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snávejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. Proto je řečeno: „Vystoupil vzhůru, zajal nepřátele, dal dary lidem.“ Co jiného znamená „vystoupil“, než že předtím sestoupil dolů na

zem? Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmitáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. (Ef 4,1–14)

V textu uvidíme naše povolání. Pochopit podstatu našeho povolání Bohem nám jistě pomůže lépe najít cíl, ke kterému máme směřovat. Uvidíme jeden lid, stejné povolání, a proto i stejný cíl. Toto povolání je výsledkem vítězství Ježíše Krista na kříži, jeho vzkříšení a nanebevstoupení. Uvidíme, že Pán Ježíš na kříži zajistil vítězství, zaopatřil a obdaroval Boží lid Božími dary, aby mohli křesťané své povolání naplnit. Petr svědčí unášen Duchem svatým, že...

... všechno, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. (2Pt 1,3)

Zbožný život k Boží slávě je velmi obecně řečeno náš cíl v tomto světě. Podívejme se na to trochu podrobněji.

NAŠE POVOLÁNÍ

Vážnost povolání

Pavel napsal v prvních třech verších:

Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snáďte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.

Pavel volá, zve, vybízí, prosí, ale také napomíná efezské svaté, aby jejich život důstojným způsobem vyjadřoval vážnost, váhu a slávu povolání, kterého se křesťanům dostává. Tato váha a sláva je daná za prvé podstatou, slávou a váhou toho, kdo povolává. Je to svatý Bůh. Stvořitel a Pán všeho stvoření i všech věcí.

Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. (Ž 47,2–3)

Za druhé pramení vážnost svatého povolání křesťanů z toho, kdo byl povolán a za jakou cenu. Byl povolán hříšník, dřívější bezmocný otrok hříchu. Nepřítel svatého Boha, ten, kdo miloval tmu. Nyní je však Boží služebník a jeho dítě. To vše za nesmírnou cenu oběti Božího Beránka, Pána Ježíše!

I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smyšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony. (Ko 1,21–22)

Charakteristické znaky povolání

Bůh, který je svatý, volá své vykoupené děti z otroctví hříchu. K jakému

cíli? Ke svatosti! Život hodný Kristova povolání má pode Písma nést charakteristické, zbožné znaky. A růst do těchto charakteristických znaků zbožnosti je jedním z cílů křesťana i celé církve. Pavel zde jmenuje skromnost, tichost a trpělivost. Takoví máme být v jakékoli situaci, dokonce i v těžké nebo vyloženě zlé. Máme zde tedy jasné cíle, týkající se našeho charakteru. Bez dosažení těchto cílů nedosáhneme žádných dalších, které pro nás stanovil Bůh. Máme zrát a růst do podoby Pána Ježíše Krista. Protože on je tichý a pokorného srdce, jak říká v Matoušovi 11,29.

Máme jeden druhého snášet v lásce. Láska je největším určovacím znakem Kristových učedníků, podle kterého nás má svět rozpoznávat (J 13,35). Výraz snášet se v lásce v sobě zahrnuje i trpění škody. Láska miluje, i když jí to stojí mnohé. Cílem křesťana a církve tedy je i růst v obětující se lásce po vzoru Ježíše Krista!

Druhý verš ukazuje, že pokora, tichost a trpělivost jsou dobré nástroje lásky a cílem lásky pak je usilovat o zachování jednoty, a tedy růst k dokonalé, harmonické jednotě a pokoji Kristova těla, církve, jak stojí ve verši třetím. Všechny tyto zbožné věci v nás působí Bůh mocí svého svatého Ducha a slova.

A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti –, s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chce-

te i činíte, co se mu líbí. (Fp 2,12–13)

Tato dokonalá a harmonická jednota, kterou zachováváme a ve které rosteme, je tedy také naším cílem. Pavel o ní mluví ve verších 4–5, kde ukazuje, z čeho pramení. Křesťané mají usilovat o její zachování. Jednota je daná, pramení ze samé podstaty evangelia Kristova. Jedno je tělo církve, jeden je Duch svatý, který sestoupil o letnicích, a jedna je slavná naděje jednoho Božího lidu – život věčný ve slávě Boží! Jeden je Spasitel a Pán, jedna je spasitelná víra křesťanů. Jeden je křest Duchem Božím do těla Kristova. A jeden je Bůh Otec, který působí skrze všechny své děti a ve všech svých dětech.

Bůh sám odstranil mocí evangelia největší překážku jednoty. Smířil nás v Kristu se sebou samým a smířil své děti i mezi sebou. Byla odstraněna zeď mezi Židy a pohany Kristovým křížem a byla odstraněna zhoubná moc hříchu v lidských srdcích. Hřích už nad námi nepanuje, a proto jsme schopni a zároveň povinni nejenom zachovávat jednotu, ale i růst v jednotě a mocí Božího Ducha odstraňovat tělesné překážky jednoty.

Dokonalé dary, prostředky k naplnění našeho povolání

Abychom do této dokonalé a harmonické jednoty mohli růst, abychom o ni mohli v tomto světě úspěšně usilovat a budovat ji, dal Bůh, Pán Ježíš Kristus církvi dary. Učinil církev

rozmanitým společenstvím, tělem mnoha potřebných údů. O darech Pavel píše jako o veliké milosti. Tuto milost na nás Bůh v Kristu bohatě vylil díky vítězství Ježíše Krista na kříži. Je to dostatečná, plná milost, protože měřítkem míry a pramenem této milosti je sám Kristus, Beránek Boží bez vady a poskvrny, kterého dává sám Bůh Otec lidem. Boží Mesiáš podle prorockých slov Žalmu 68,19 zvítězil, a proto Pavel zapsal:

Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. Proto je řečeno: „Vystoupil vzhůru, zajał nepřátele, dal dary lidem.“ (Ef 4,7)

Cílem jednotlivých křesťanů je tedy i rozpoznání svého obdarování a používání darů k budování svatých. Obdarování svatých a celé církve je plné, dostatečné. Jsme plně zaopatřeni k tomu, abychom dosáhli všech cílů, které před námi stojí jako před Božím lidem, jako před Božími dětmi, jako před tělem Kristovým, církví. O církvi čteme v Písmu, že je Boží dům, sloup a opora pravdy. A my podle Pavla máme své dary používat k budování tohoto Božího domu.

Pán Ježíš nás dokonale zaopatřil a obdaroval, abychom sloužili v Božím domě. Podle verše dvanáct doslova budujeme tělo Krista svou oddanou, poslušnou a láskyplnou službou! K tomu směřujeme a to je naším úkolem a cílem. Budovat Kristovo tělo, aby rostlo v poznání Pána Ježíše Krista a v jednotě víry. Vidíme, že v Efezském 4,1–14 je duchovní jednota křesťanů

velmi silným tématem. Máme usilovat o zachování jednoty a růst jednoty (v. 3). A máme směřovat a jednoho dne i dosáhnout jednoty víry a poznání Pána Ježíše Krista (v. 13). Protože to je způsob, jak se stát zralým člověkem podobným Pánu Ježíši Kristu. Jde o nejkrásnější cíl nás všech již zde na zemi, abychom byli co nejvíce podobní Kristu Ježíši, a tak oslavili Boha Otce i Syna Božího.

Dorůst zralého lidství měreno mírou Kristovy plnosti je obrovský, nádherný cíl. Doslova to znamená, že takový zbožný muž či zbožná žena postaveni vedle Pána Ježíše Krista a posouzení, poměření mírou jeho svatosti a spravedlnosti obstojí. Oni obstojí vedle svého Pána měření jeho mírou! Oni obstojí ke slávě Krista pod tlakem všech okolností, zkoušek a bouří tohoto světa. Oni obstojí pod palbou a útokem všech zlých sil. Pavel napsal:

Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falš, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. (Ef 4,14)

Zdá se to nemožné, přesto tady Pavel píše, jakými máme být zde v tomto zlém, hříchem poničeném světě, v tělech, ve kterých stále přebývají hříšné sklony. Tak veliký a svatý je cíl, jaký mají všichni křesťané bez rozdílu. Máme dorůst do Krista a obstát měření samotným Kristem tady a teď v tomto padlém světě. Náš text nepíše o okamžiku, kdy už budeme s Pánem Ježíšem ve slávě. To je náš konečný, věčný cíl, být s ním v jeho slávě. Jan napsal

doslova:

Milování, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2)

Tato plnost jistě přijde, ale Pavel píše, že nás Pán Bůh ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu dokonale zaopatřil a obdaroval, abychom byli tady v tomto temném světě duchovně dospělí křesťanští muži a ženy. Abychom zde byli schopni obstát. Abychom byli schopni obstát, až nás Bůh Otec bude měřit mírou Kristovy plnosti. Tak Bohu každý přinese svým životem tu největší možnou slávu. Tak spějme k cíli všichni služebníci Kristovy milosti. Amen.

UMĚLÁ INTELI- GENCE V KŘES- ŤANSKÉM ŽIVOTĚ

Marián Možucha

Není dne, kdy bych nedostal otázku, jak se jako křesťan dívám na umělou inteligenci. Moji známí z ní mají strach, anebo jsou z ní naopak nadšení.

Umělá inteligence (AI) je schopnost strojů (a zejména jejich počítačových programů) **napodobovat** rozumové schopnosti člověka jako uvažování, učení se, plánování, a dokonce i tvořivost. Jak to dokáže? Stručně řečeno, má všechna veřejně dostupná data

z internetu i z různých archivů jako jsou literární díla, noviny, časopisy, dokumentace k programům, učebnice apod. Všechna data v jejím úložišti mají přiřazenou „blížkost“ k dalším slovům. Na základě složitých algoritmů poté vypočítají, které slovo následuje (je nejbližší), anebo se nejlépe hodí podle gramatických pravidel, zvoleného stylu a podle zadání uživatele. Díky tomu dokáže vygenerovat zajímavý výstup (text, obraz, zvuk, video, kód), který se srozumitelností, slovní zásobou, kvalitou vyjadřování, uměleckým projevem apod. může vyrovnat tomu, co vytvoří člověk.

AI je dnes dostupná pro každého a často zadarmo. Myslím tím generativní AI – například známý ChatGPT. Seznam AI produktů je dlouhý, a jejich počet bude jenom narůstat. **Proč je důležité mluvit o umělé inteligenci z křesťanského pohledu?**

Protože se díky ní otvírají mnohé dveře. Potřebujeme k nim přistoupit zodpovědně a s vědomím naší úlohy na Zemi. Délka tohoto článku nedovoluje zmínit všechno a podrobně, takže se soustředím jen na nejdůležitější aspekty.

AI kolem nás

Nadšenci AI ji někdy vzletně označují slovy jako – „je všude kolem nás“ (tj. je všudypřítomná), „všechno ví lépe než lidé“ (vševědoucí), „vždy pomáhá a chrání nás před všemi hrozbami“ (všemocná), „díky ní se staneme

bohy“ (prý je zdrojem všech jejich nadej, kreativity, inspirace a smyslu).

I když je to vlastně jenom nesmírně komplikovaný a nápomocný stroj (anebo program), stává se pro mnohé „bohem“, protože ho vnímají jako „osobní“.

Je to však pravda?

Vždyť ta sama umělá inteligence je zároveň zdrojem strachu, obav o ztrátu zaměstnání, zlovůle, přehnaného sledování, narušování našeho soukromí, manipulací apod.

Pojďme se na ni spolu podívat skrze Písmo a zkoumejme „*zdali je tomu tak*“ (Sk 17,11).

AI se opravdu nachází téměř všude – v počítačích, v mobilech, v chytrých hodinkách, v televizi, v inteligentních chladničkách, v autech, na ulicích, v bankách, letištích, restauracích a samozřejmě v nemocnicích. Celý internet je plný aplikací, které využívají generativní AI. Učí se jí děti ve školce, vyžadují ji učitelé na základní a střední škole. Články v novinách i časopisech možná napsala AI. Na infolince se vám jako první ohlásí AI – věrně napodobeným lidským hlasem.

AI s námi komunikuje textem, řečí, ale i obrazem. **Není to živá bytost**, nemá moudrost, stěží rozeznává kontext a emoce. Ale to všechno dokáže věrně napodobit, protože jí to lidé podsunuli do jejího datového modelu. Co a kdy z něj vytáhnout a jak to podat – na to potřebuje veliký výpočetní výkon, ale to se „vyřešilo“ – v posledních letech byly uvedeny do výroby čipy

s obrovským nárůstem výpočetního výkonu.

Díky napodobování, dokáže být lepší téměř ve všem – v dobré i zlém. Vše dokáže zesílit – protože je rychlá, „neunaví se“ a může být nasazená najednou a všude. Tak nějak ji představují marketingové kampaně tvůrců. Ale jedna věc je teorie a druhá věc je ověření pomocí praxe. Tam už AI natolik nezárí a vzbuzuje mnoho zklamání, pohoršení i skandálů. Některé jsou mediálně známé, některé ne. O některých je lepší ani nevědět.

Co je pravda?

AI se používá na průlom do bankovních i armádních systémů, ale také na vydírání a zesměšňování. A především na manipulaci faktů. V důsledku průlomu AI do našeho běžného života pomalu nebude jednoduché rozlišit pravdu – všechno bude „deep fake“, tj. nerozeznatelné od reality. Tím by *„svedla i vyvolené, kdyby to bylo možné“ (Mt 24,24)*. Odhaduje se, že v roce 2025 bude až 99 % všech informací na internetu vytvořených pomocí generativní umělé inteligence.

Skupinou nejvíce ohroženou deepfake videi jsou nezletilé dívky a poté všechny ostatní ženy. Podle oficiálních zpráv mělo v roce 2023 98 % deepfake videí explicitní (sexuální) obsah a 99 % z nich útočilo na ženy. Podle zjištění investigativních novinářů z října 2024 mají volně dostupné AI boty, které svlékají reálné ženy na jejich fotkách,

jenom na síti Telegram přes 4 miliony uživatelů měsíčně.

Zneužití AI k šíření lži a explicitního obsahu nám připomíná naléhavost ochrany pravdy a čistoty našich myslí (Fp 4,8). Otázku Piláta: „Co je pravda?“ si musíme zodpovědět při každém setkání s výstupem z AI.

Cizí oheň?

Křesťané jsou občas v pokušení používat cizí oheň, „hlavně když to přináší výsledky“ (už ani nepočítám, kolikrát jsem tohle slyšel).

AI prý bude za nás dělat misii. Ale – misie je naše poslání (Mt 28,19–20), tak proč to chtějí od AI? Existují křesťanské organizace, zejména v USA, které učí misijní pracovníky používat AI pro větší efektivitu. Učí pastory používat AI v kázáních, vyučování a pastoraaci. Dokonce učí celý sbor nasazovat AI do všech oblastí duchovního života. Stručně řečeno, chtějí, aby se lidé pomocí AI stali úspěšnými kazateli Božího slova, pastory, evangelisty apod. Úmysl je to možná dobrý, ale je to správné? Jak se na to dívá svatý Bůh? Kam se ztratí naše nesení kříže? Budeme ještě kázat Krista ukřižovaného a evangelium bláznovství?

Zápas o pravdu a čistotu evangelia se děje jako u Korintánů, kteří dbali na přitažlivou formu, působivou řeč i stylistickou srozumitelnost, ale opomněli čisté srdce a stav před svatým Bohem. Naše jediná chvála má být jiná. Řečeno biblicky:

... *ať se chlubit, ... že zná mne. (Jr 9,23–24)*

Mnozí tuto oblast zlehčují. Duch Boží jim prý nemusí připomínat, co řekl Pán Ježíš Kristus, postačí AI s nashromážděnou lidskou moudrostí. Písmo však podobný přístup zná, a proto Pán Ježíš říká:

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. (J 5,39–40)

Samozřejmě, existuje hranice, kdy AI dokáže pomoci i v křesťanských aktivitách – automatizuje překlady, sumarizuje a zjednodušuje složité teologické myšlenky, může pomoci hledajícím pochopit těžké pasáže Bible, pomůže lépe stylizovat. Ve zdravotnictví je dokonce AI velice užitečná i v misijních nemocnicích. V kancelářské práci (formuláře, tabulky, prezentace, rozposlání pozvánek apod.) je i pro přetížené duchovní pracovníky AI také přínosem. Může pomoci vytvořit nové křesťanské společenské hry, pomoci vysvětlit důležité biblické pravdy dětským jazykem.

Ale její užitečnost má jisté hranice.

Často se mýlí, často si vymýšlí a zavádí. Když chce někdo z „inteligentní lopaty“ (AI) udělat „modlitební sošku“, může si svojí neopatrností a nedbalostí výrazně poškodit svůj vztah s Bohem.

Rozhovor s duchovním světem?

Umělou inteligenci používají někteří zvědavci a AI nadšenci jako ka-

nál, resp. médium k rozhovorům s mrtvými příbuznými nebo slavnými (zesnulými) lidmi. Rozhovor s mrtvými, i když jenom napodobovaný, je více než diskutabilní a znepokojivý skutek. Někdy to vyznívá jako nevinná zába-va v rámci tzv. vzdělávacích simulací, ale někdy je to obyčejný spiritismus a tedy **hřích**. Záleží na naší motivaci. Ale i tak se nacházíme na tenkém ledě.

Dalo by se namítat, že AI má i mnoho dobrých stránek a takový rozhovor s Jidášem by měl docela výchovný charakter. Ale co takový rozhovor s AI předstírající, že je Ježíš Kristus, a vyžadující, aby se k „němu“ uživatelé modlili? Nezapomeňme, co říká Písmo o prameni, z kterého prýští křesťanské i protikřesťanské myšlenky (Jk 3,11).

To přece není moudrost přicházející shůry... (Jk 3,15)

Modleme se za moudrost při používání AI v duchovní oblasti (Jk 1,5).

Závěrečný příběh a pointa

O AI vznikla bajka, která je velice poučná:

Jistý muž vytvoří nejchytřejší AI a předloží ji OSN a chlubit se, že dokáže vyřešit jakýkoliv problém. „Opravdu? Jak tedy vyřešíme chudobu?“ „Počítám,“ řekla AI a o chvíli později vytiskla list papíru, který si všichni v OSN mohli přečíst. Lídři z celého světa uplatnili její návrhy a za měsíc všichni začali žít lepší život.

Ohromeni znovu zavolali o pomoc

AI a zeptali se: „Jak vytvoříme světový mír?“ „Počítám,“ řekla AI a za měsíc všechny války a konflikty ustaly.

Na příští schůzce OSN se ze zvědavosti na smysl života zeptali AI: „Existuje Bůh?“ „Počítám,“ odpověděla AI. Nakonec řekla: „Málo zdrojů, potřebuji více pro výpočet!“ „Pomůžeme!“ řekli vůdci Ameriky. A poskytli AI všechny zdroje, co měli.

Potom otázku položili znovu. „Počítám,“ odpověděla AI. Opět řekla: „Nedostatečné zdroje.“ „Dobře, také se hlásíme!“ řekli ostatní světoví lídři a poskytli své technologie.

Po upgradu se světoví vůdci znovu zeptali AI: „Existuje Bůh?“ AI konečně odpověděla: „Teď už ano.“

Pointa? Lidská touha po spasení skrze technologii nikdy nemůže nahradit Boží plán. Je tedy AI modlou? Pro mnohé zajisté! Máme se jí stranit? Podobně jako Korintáné – máme vědět, že je mrtvá a že nás nemůže připravit o spasení (1K 8,4). Rozhodně ale s ní nemáme jednat jako se živou duchovní bytostí, protože bychom si říkali o Boží trest.

AI je nástrojem, který může být užitečný, pokud ho využíváme moudře, s opatrností a v hranicích stanovených Božím slovem. V takovém případě může být AI vhodným doplňkem, nikoli náhradou. Hledejme však především v Písmu a dovolme mu, aby nás vedlo po jeho cestách. AI je pouze nástrojem, nikoli autoritativní odpovědí na duchovní potřeby lidí. A v žádném případě není živá. Křesťané mají

hledat živého Boha jako zdroj pravdy a moudrosti. Jeho pravda nás vysvobodí a on proměňuje naše nitro.

Křesťanský pohled na AI není staromódní, ulitlý, omezený nebo omezující. Křesťanský pohled je prostě ve shodě s Boží vůlí, a tedy bez náklonnosti k marketingu, módním frázím a povrchnímu nadšení, případně módnímu strachu. Nebojme se označit hřích hříchem a rozlišovat u AI mezi nechtěnou chybou a záměrem.

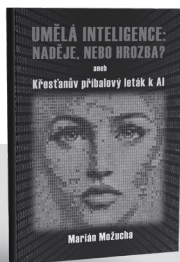
Rozhodně umělé inteligenci nedávejme tituly „duchovní pastýř“, „učitel“ nebo „těšitel“. Bylo by to neuctivé a důkazem naší neznalosti pravého Boha. On je živý, pravý a nepředstírá – přesný opak umělé inteligence.

A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův. (Fp 1,9–10)

Marián Možucha je expert na AI v oblasti bezpečnosti, etiky a regulací. Spolupracuje s českým Rádiem 7, kde od roku 2018 týdně autorsky a moderátorsky připravuje rozhovory o AI v programu Průsečíky (průsečíky mezi AI, technologiemi, běžným životem a biblickou vírou). Kromě toho pravidelně organizuje křesťanské semináře o etickém používání umělé inteligence. Je členem KřSb Bratislava.

Zákon nemá žádnou moc obrátit nebo očistit, ale služba evangelia prováděná působením Ducha má proměňující moc.

M. Možucha: Umělá inteligence: naděje, nebo hrozba?

Rozměr A5, cena: 200 Kč, česky

PoutnikovaCetba.cz

VEŠKERÉ PÍSMO JE BOHEM VYDECHNUTÉ

Terry Enns

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku. (2Tm 3,16–17 ČSP)

Inspirace Písma je odkazem na Boží autorství Písma. Bible má jediný zdroj a autoritu v Bohu. Pochází od Boha.

Snad žádný teolog nepsal na téma

inspirace tak pečlivě a obsáhle jako B. Warfield. Ve svém klasickém díle *Inspirace a autorita* o slově „vydechnutém Bohem“ (*theopneustos*) ve 2. Timoteovi 3,16 píše:

„Tento řecký výraz (*theopneustos*) však nemá nic společného s inspirací nebo vnuknutím: hovoří pouze o ‚spiraci‘. O Písmu neříká, že je ‚vdechnuté Bohem‘ nebo že je výsledkem Božího ‚vdechnutí‘ do jeho lidských autorů, ale že je ‚Bohem vydechnuté‘, je tedy výsledkem Božího tvůrčího dechu. Jednoduše se v tomto základním oddílu Písma prohlašuje, že Písmo pochází od Boha, a není zde uvedeno, jak Bůh při jeho vytváření působil.“

Nebylo však možné zvolit lepší výraz, který by důrazněji potvrzoval Boha jakožto tvůrce.

„Dech Boží“ je v Písmu jen symbolem jeho všemohoucnosti, nositelem jeho tvůrčího slova. Důležitou paralelu najdeme v Žalmu 33,6:

Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechn jejich zástup.

Termín ruach nebo nešama se používá k označení energického Božího jednání. Boží dech je neodolatelným vývěrem jeho moci.

Když tedy Pavel prohlašuje, že „veškeré Písmo“ je výsledkem Božího dechu, pak tvrdí s veškerou silou, jakou jen může použít, že je Písmo „Bohem vydechnuté“.

STŘÍPKY POZNÁNÍ KRISTA

Radim Světlík

Recenze knihy A. W. Pinka

I. O autorovi

Arthur W. Pink (1886–1952) se narodil v anglickém Nottinghamu do křesťanské rodiny. V mládí ovšem vstoupil do *Teosofické společnosti* (tehdejší oblíbené gnostické organizace). Arthur stoupal v hierarchii společnosti rychle vzhůru. Pravděpodobně by se stal vůdčí osobností spolku, kdyby Bůh ve své svrchovanosti nezasáhl. Mladého Arthura, jenž hodlal promluvit na setkání společnosti ve svém domě, během přípravy proslovu hluboce zasáhl verš z knihy Přísloví 14,12:

Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.

Tři dny vnitřně bojoval usvědčen mocí Božího slova a nevycházel ze svého pokoje. Nakonec během proslovu veřejně vyznal Krista prostřednictvím textu z listu Římanům 1,16:

Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. (ČSP)

Dva roky po této události (1910) se mladý Arthur vydal do Spojených států amerických, kde hodlal navštěvovat *Moody Bible College* (*Moodyho biblickou školu*), jelikož došel k závěru, že

většina křesťanských vzdělávacích institutů v Anglii podlehla tlaku liberalismu a tzv. vyšší kritiky, která znehodnotila autoritu a důvěryhodnost Božího slova. Záhy se začal věnovat pastorační, kazatelské a publikační činnosti. Střídavě působil na různých místech ve Spojených státech amerických, v Anglii a Austrálii.

Arthur W. Pink, ovlivněn reformovanou a puritánskou teologií, horlivě hájil opomíjenou pravdu Písma ohledně Boží svrchovanosti, lidské zkaženosti a zodpovědnosti či ospravedlnění na základě pouhé víry. Zanechal nesmazatelnou stopu ve světě křesťanského myšlení a učení. Iain Murray, současný britský kazatel a spisovatel, považuje Arthura W. Pinka za „jednoho z nejvlivnějších evangelikálních spisovatelů druhé poloviny 20. století“.

Ovlivnil známé kazatelské osobnosti 20. století jako např. Martyna Lloyd-Jonese či Douglase Jonese. Navzdory své rozsáhlé činnosti zemřel v ústraní roku 1952. K významným dílům Arthura W. Pinka patří knihy: *The Sovereignty of God* (*Boží svrchovanost*, 1918), *Profiting from the Word* (*Užitek z Božího slova*, 1930–32), *The Life of Elijah* (*Život proroka Elijáše*, 1940–42), *Gleanings from Paul* (*Úvahy z Pavlových listů*, 1944–49). Značná část jeho knih vznikla na základě kompilace článků, které postupně zveřejňoval ve svém měsíčně vydávaném magazínu *Studies in the Scriptures* (*Studie z Písem*, 1922–1953).

II. O knize

Dříve, než vám vylíčím některé myšlenky, na něž mě četba knihy *Střípky poznání Krista* (Arthur W. Pink) přivedla, položme si důležitou otázku: Kdo je to křesťan? Přemýšleli jste o významu tohoto pojmu? Poprvé takto nazvali Kristovy učedníky již v prvním století v Antiochii – v místě, kde misijsně působil apoštol Pavel a Barnabáš (Sk 11,26). Každý poctivý učedník následuje svého učitele. Naslouchá mu, učí se od něj, napodobuje ho. Křesťan neboli „kristovec“, jak lze tento termín rovněž přeložit (ČSP), je jednoduše následovník Ježíše Krista. Následování Krista ovšem přesahuje běžný vztah mezi žákem a učitelem, na který jsme zvyklí ze školního či řemeslného prostředí. Následování Krista je pro křesťana smyslem a podstatou života (L 14,26–27.33). Ježíš Kristus zbažil dotyčného vin a hříchů před spravedlivou a svatou Boží tváří, obětoval se za něj (Mt 1,21; Ko 1,20). Co může být pro křesťana důležitějšího než poznání toho, který ho zachránil před věčnou záhubou? Jak říká A. W. Pink: „Nemůžeme vystoupit k Bohu, a tak sestoupil k nám.“ Co může být pro křesťana krásnějšího než poznání toho, který kvůli nám sestoupil z nebeské slávy, aby nám zajistil věčný život, radost a pokoj ve své přítomnosti?

Ačkoli to může některým lidem znít neuvěřitelně, poznávání Krista převyšuje nejen kapacity lidského intelektu, nýbrž i časové možnosti smrtelní kova života. Vše, co se v životě o Ježíši

dozvídáme, jsou pouhé *Střípky poznání Krista*. Ne že by snad Boží slovo k poznání Krista neposkytovalo dostatek materiálů, naopak! Písmo nám toho nabízí více, než jsme schopni vstřebat. Avšak v porovnání s hlubinami poznání, do nichž se ponoříme na věčnosti, nyní přijímáme nepatrné doušky duši občerstvující pravdy. Je to způsobeno stavem, v němž se nacházíme. Důsledky hříchu na nás v tomto padlém a Bohu vzdáleném světě stále doléhají. Kráčíme po úzké stezce poznání pravdy vedoucí k životu a ta bývá strastiplná, nebezpečná a trnitá. Vede nás však k poznání samotného Syna Božího. Na své pouti usilovně shromažďujeme malé střípky pestrobarevných sklíček ve snaze poskládat mozaiku Spasitelovy osobnosti. Ne vždy se nám povede jednotlivé kousky uspořádat správně. Výsledný výjev bývá mnohdy neúplný a zkreslený. Není to způsobeno nedokonalostí zkoumané předlohy, nýbrž omezenými možnostmi těch, kdo se snaží Krista vylíčit. Jednoho dne ale staneme Pánu tváří v tvář. Uzříme jeho podobu v plnosti – neporušeně a bez omezení (1J 3,2). Slepé oči prohlédnou, opona hříchem poškozené lidské mysli se zvedne a naše srdce vystoupá do výšin radostné blaženosti, kterou tak dychtivě vyhlíželo. Do té doby je nám uloženo poznávat a následovat Krista pomocí prostředků, které nám k tomu Bůh štědře poskytl. Tušíte, o které prostředky milosti se jedná?

Nicméně, následovat někoho, koho neznám, je pošetilé, ne-li přímo

pokrytecké. Mnohé současné návštěvníky církví naneštěstí neznepokojuje, že Krista, k němuž se horlivě hlásí, vůbec neznají. Opomíjí obecnství s Kristem na modlitbách a v Božím slově. Nepřemýšlí o Ježíši, jejich srdce nežízni po Kristu jako „dychtí laň po bystré vodě“ (Ž 42,2). Rozjímat o Králi králů a Pánu pánů jim za námahu nestojí, natož žít podle jeho příkladu. Zábavné pořady, sociální sítě a všelijaké další záliby poskytují větší potěšení. Honba za kariérou, majetkem či mezilidskými vztahy je přednější než společenství s Kristem. Arthur W. Pink výstižně podotknul: „Peníze nemohou koupit duši radost. Zdraví není zárukou štěstí. Krásný domov neuspokojí srdce. Pozemští přátelé, ať už jsou sebevěrnější a nanejvýš milující, nemohou vemluvit pokoj do hříchem pošpiněného svědomí ani udělit věčný život.“ V citovaném výroku slyším ozvěnu Kristových slov: „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“ (Mk 8,36).

Někteří lidé dokonce nedovedou ani vysvětlit, proč v Krista věří a co pro ně vykonal. Neznají evangelium a nejspíš je to ani netíží. Ježíš je pro ně přítel do nepohody, někdo, kdo je má rád takové, jací jsou (včetně hříchu), aniž by mu museli podřizovat svůj život, a na koho se můžou obrátit, když jde do tuhého. Jiní naopak evangelium znají, dovedou ho správně vysvětlit, jejich život ale dál volně plyne jako nezkcrocené proudy dravé řeky, jež do svých vod strhává nečistotu z okolních

břehů a přejí. Přitom však „důkazem naší spásy v Kristu je, když napodobujeme jeho způsoby“.

Pro pravého křesťana je Kristus vzácná perla, poklad skrytý v poli (Mt 13,44–46). Dělá vše, co je v jeho silách, aby se k němu přiblížil a aby ho lépe poznal. Jak tvrdí A. W. Pink: „Boží Slovo je křesťanovou potravou, společenství s Bohem jeho touhou, Boží zákon jeho potěšením.“ Není právě Kristus vtěleným slovem Božím (J 1,14)? Nepřivádí nás Kristus do společenství s Bohem Otcem (J 14,9)? Nepřišel snad Kristus naplnit Zákon a pro-roky (Mt 5,17)? Křesťan si život bez Krista nedovede představit. Kristus je pro něj drahokamem nevyčísitelné ceny. Střeží ho a opatruje. Prohlíží si ho a obdivuje ze všech možných úhlů. Zkoumá ho prostým okem i pod drobnohledem. Dívá se na něj z každé strany, bedlivě pozoruje barevné odlesky jednotlivých plošek. Arthur W. Pink ve své knize *Střípky poznání Krista* postupuje zrovna tak. Vede čtenáře do úzkého a život proměňujícího obecnství s Kristem na základě Božího slova. Nabízí vhodný příklad pečlivého rozjímání o osobě Pána Ježíše Krista prostřednictvím Písma. Předkládá hutnou duchovní stravu, kterou je potřeba uvážlivě strávit. Jedná se o četbu, která uvádí srdce křesťana do Boží přítomnosti. Navykneme-li si trávit čas v Boží blízkosti, nebude trvat dlouho a začneme nést hojné duchovní ovoce po vzoru Pána Ježíše Krista k slávě Boha Otce a k užítku mnohých duší okolo

nás, neboť „nedokážeme zůstat příliš dlouho ve společnosti Svatého, aniž by to na nás nezanechalo jeho otisk“.

A. W. Pink: Střípky poznání Krista

PoutnikovaCetba.cz

VĚCNÉ VAROVÁNÍ OD PRVNÍCH KŘEŠŤANŮ

Tim Challies

Když jsem byl malý, sledovali jsme doma film, který obsahoval barvitě scény z pronásledování prvních křesťanů. Vzpomínám si, jak jsem tu noc ležel v posteli a v hlavě si vyděšeně přehrával obrazy křesťanů hořících na ulicích nebo jak jsou předhazováni hladovým lvům. Nemohl jsem si pomoci a na místě těch v pasti uvízlých

křesťanů jsem si představoval sám sebe. V té době jsem si myslel, že byli pronásledováni prostě proto, že jsou křesťané. Když jsem však potom studoval historii rané církve, uvědomil jsem si, že to není tak jednoduché. A jak se jednoduchost vytrácela tváří v tvář realitě, uvědomil jsem si některé důležité lekce, které se můžeme z pronásledování rané církve naučit.

První křesťané žili v Římské říši, a i když jste možná slyšeli opak, Římané byli vůči ostatním náboženstvím překvapivě tolerantní. Jak si podmaňovali okolní národy, zřídka se dožadovali naprosté loajality k tradičnímu římskému uctívání bohů. Dovolili lidem, aby pokračovali v uctívání svých vlastních bohů, a dokonce to mohli dělat i svým vlastním způsobem. Křesťané však byli pronásledováni. Proč?

Pro Římskou říši bylo vekou výzvou udržet pohromadě tolik kultur, vyznání a národů. A jak jejich armáda dobývala území od Německa po severní Afriku a od Španělska až po Sýrii, bylo to stále těžší. Co by mohlo posloužit jako pojítka? Co by ten kolos mohlo udržet pohromadě? Zřejmou odpovědí byl císař. On by se mohl stát živoucím ztělesněním říše, a to do té míry, že bude loajalita vůči němu synonymem loajality k Římu. A jak se bude tato loajalita projevat? Tím, že mu bude každý občan přinášet oběti, jako kdyby byl bůh. Římané tedy nevyžadovali, aby se všichni obrátili na jejich náboženství. Jen trvali na tom,

že každé náboženství přijme za své nepatrný akt – vzdávání pocty císaři. Tak všechny přesvědčí o věrnosti císaři.

Křesťané to odmítli. Jejich úplná a vřadná lojalita Ježíši Kristu jim bránila přinášet oběti, a právě jejich odmítnutí bylo zdrojem velké části pronásledování. Je velmi důležité uvědomit si, že z římského úhlu pohledu nešlo při pronásledování především o náboženství, ale o politiku. Neochota křesťanů přidat ke svému uctívání tento drobný přídavek způsobila, že se zdálo, jako by nebyli loajální vůči císaři. A protože nepřinášeli císaři oběti, propadli v náboženském testu i testu dobrých občanů. Odmítali se účastnit obřadu, který ukazoval na jednotu říše. Proto byli pronásledováni jako neloajální občané, kteří škodí společnosti, místo aby ji posilovali.

A právě z toho si musíme vzít poučení do naší doby. Naše společnosti se pokouší udržet jednotu přes rostoucí rozmanitost, avšak opustily nebo zavrhlly většinu prvků, které je tradičně spojovaly. To nás nutí hledat nové prostředky posilování a vyjadřování jednoty. Pojící princip, který se vyšplhal na samý vrchol, je tolerance, ovšem nový druh tolerance soustředěný kolem moderní sexuální etiky a mravů. Tam, kde tolerance kdysi přes nesouhlas vyzývala k vzájemnému respektu, dnes volá po něčem daleko větším. Jsme považováni za tolerantní pouze tehdy, když obhajujeme a oslavujeme nové pochopení manželství, sexuality a genderu. Ti, kdo odmítají oslavovat

věci, které Bůh zakazuje, jsou vnímáni jako neloajální vůči pojícímu principu společnosti. Jsou vnímáni jako ti, kdo společnosti škodí, místo aby této nové velké „říši“ pomáhali sílit a růst.

Zde vidíme podobnost mezi námi a Římem. Stejně jako si mělo každé náboženství přivlastnit malou poctu císaři, dnes zjišťujeme, že se od každého náboženství (a každé další skupiny) očekává, že si přivlastní element tolerance. Prokazujeme lojalitu společnosti, když vyjadřujeme takovou toleranci, a prokazujeme nelojalitu, když ji odmítáme. Pokud v testu tolerance propadneme, propadneme v testu dobrých občanů.

Zde je druhá podobnost. Dnešní lidé jsou dokonale ochotní tolerovat křesťanskou víru, pokud nenarušuje pojící princip tolerance. Křesťané v rané církvi mohli pokračovat v uctívání Ježíše, zpívání svých písní a kázání svého Písma, pokud tedy přidali to jediné, sotva postřehnutelné příkývnutí císaři. I my máme svobodu pokračovat v uctívání Ježíše, ve zpívání svých písní a v kázání Písma, pokud tedy přijímáme tyto nové definice manželství, genderu a tak dále. Nemusíme svou víru opouštět, jen ji trochu poupravit, aby lépe vyhovovala naší době.

A třetí podobnost. Stejně jako lidé kolem prvních křesťanů trvali na tom, že mezi uctíváním Ježíše a pálením špetky kadidla císaři není žádný rozdíl, lidé kolem nás dnes trvají na tom, že mezi touto novou sexuální morálkou a Biblií nejsou žádné rozpory.

První křesťané však znali pravdu a nesli následky. I my známe pravdu a můžeme být přinuceni nést následky.

Bruce Shelly napsal o rané církvi: „Římané vnímali křesťana jako naprosto netolerantního a nemožně tvrdohlavého, ba co hůř, byl to neloajální občan a ani se s tím netajil.“ Ale tento křesťan si navzdory vši své tvrdohlavosti udržel čisté svědomí před Bohem. Byl ochoten trpět s vědomím, že Kristu a svému nebeskému národu je povinen svou loajalitou daleko více než císaři a říši. Nechtě se o nás mluví také tak.

PREMILENIÁLNĚ- -DISPENZAČNÍ POHLED NA ZJEVENÍ 20 (2. ČÁST)

Radek Kolařík

Přinášíme pokračování třetího článku na téma výklad Zjevení 20 ze série, která představuje jednotlivé eschatologické pohledy.

Dostáváme se zpět k otázce, kdy budou Boží zaslíbení izraelskému národu naplněna?

Krátkou odpovědí je: v budoucím, doslovném, pozemském tisíciletém království, pod mocnou rukou Pána

Ježíše, který bude vládnout z Jeruzaléma z trůnu krále Davida. Než se podíváme na Zjevení 20, tak si ještě krátce připomeňme, co bude tisíciletému království předcházet.

První klíčovou událostí v Božím řízení a zprávě časů je vytržení církve (1K 15,51–52; 1Te 4,13–18), které zaslíbil sám Pán Ježíš (J 14,1–3). Církve bude vzata do nebes, před soudnou stolicí Boží k vykazatelnosti (Ř 14,10; 1K 3,10–15; 2K 5,10) a následné Beránkově svatební hostině (Zj 19,7–10).

Na zemi zatím nastane sedmileté utrpení – tribulace, které je také definováno Danielovým sedmdesátým týdnem let. Na jeho počátku uzavře antikrist mírovou smlouvu s Izraelem. Tuto smlouvu ale v polovině tribulace poruší, umístí do chrámu pustošící ohavnost (Da 9,27; 11,31; 12,11; Mt 24,15) a začne pronásledovat jak etnický Izrael, tak všechny, kdo během tribulace uvěřili v Krista (Mt 24,15–28). Na zemi nastane velké soužení (Mt 24,21), které je druhou polovinou sedmi let soužení (Zj 11,2–3; 12,14; 13,5). Smyslem tohoto utrpení je soud nevěřících obyvatel země (Zj 6–18), ale především finální krok Boží výchovy svého vyvoleného izraelského národa (Da 9,24; 12,1) a jejich obrácení k němu. Hospodin bude s Izraelem podivuhodně pracovat, mluvit k jejich srdcím (Oz 2; Zj 12,13–15) a vylije na ně svého Ducha, aby poznali toho, kterého při prvním příchodu zavrhli a probodli (Za 12,10). Izrael bude

volat k Pánu Ježíši o pomoc a on jej na konci tribulace vyslyší jako ten Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně (Mt 29,39).

Ježíš, Král králů a Pán pánů, se vrátí zpět na zem při události, kterou nazýváme druhým příchodem (Mt 24,27–31; Zj 19,11–21). Vytržení a druhý příchod jsou dvě různé události, a proto je Písmo konzistentně popisuje jinak. Pán Ježíš přijde na Olivetskou horu (Za 14,4), a tím naplní zaslíbení dané jeho učedníkům při jeho nanebevzetí (Sk 1,11–12).

Pán Ježíš se vrátí na konci tribulace, přesně v momentu, kdy bude Jeruzalém obklíčen vojsky aliancí antikrista. V této finální bitvě, tak zvaném Armagedonu (Zj 16,13–16), během okamžiku srovná Pán Ježíš své nepřátele se zemí (Ez 39,3–4). Tento konflikt popisuje do detailů mnoho míst Písma. Padlých nepřátel bude tolik, že je bude dům izraelský pohřbívat sedm měsíců (Ez 39,12) a jejich zbroj likvidovat 7 let (Ez 39,9).

Záhy po druhém příchodu Pána Ježíše ve slávě s církví na zem se také odehraje soud ovcí a kozlů, vzkříšení starozákonních svatých a mučedníků doby soužení (Mt 25,31–46; Jd 1,14; Zj 20,4; Da 12).

Tímto se dostáváme do 20. kapitoly Zjevení. Dispenzační premilenialismus jako jediný plně respektuje vnitřní chronologii knihy Zjevení, kterou nám v ní předkládá sám Bůh. To, že je Zjevení zapsáno chronologicky a že nám samo poskytuje klíč k pochopení

a interpretaci, vidíme hned v úvodních slovech Pána Ježíše, který řekl Janovi ve Zjevení 1,19 toto:

Napiš tedy ty věci, které jsi uviděl [oslaveného Pána Ježíše, Zj 1],

a ty, které jsou [věk církve, Zj 2–3],

a ty, které se mají stát po nich [události po vytržení církve Zj 4–22].

Chronologická návaznost Zjevení je v původním řeckém textu následně vyjadřovaná a jasně viditelná skrze dynamické používání vyjádření **Και εἶδον (a uviděl jsem)**. Toto gramatické spojení nás v textu knihy Zjevení posouvá dál a dál kupředu a je jasným, přirozeným stylisticko-gramatickým důkazem chronologie. V řeckých rukopisech je na začátku následujících veršů 5,1.2.6.11; 6,1.2.5.8.12; 7,2; 8,2.13; 9,1; 10,1; 13,1.11; 14,1.6.14; 15,1.2; 16,13; 17,3.6; 19,11.17.19 a hlavně také ve 20,1 (následně 20,4.11 a dále), což některé překlady nerespektují a vytváří chybný dojem přerušení kontinuity mezi 19. a 20. kapitolou. Tento chybný dojem potom vede vykladače popírající doslovný výklad milénia k tomu, že berou 20. kapitolu jako symbolickou rekapitulaci předešlých událostí. Naprosto přirozený rozbor textu respektující pravidla jazyka nás ale nenechává na pochybách, že se v přechodu z 19. do 20. kapitoly jedná o události, které na sebe chronologicky navazují. Jakákoliv jiná interpretace nemá v původních rukopisech opodstatnění. Zjevení 20 nás nebere zpět do přítomnosti, tak jak argumentují zastánci amilenialismu a postmilenialismu, ale

popisuje další chronologické události.

Osnova Zjevení předkládá následující chronologii: období církve (Zj 1–3), oslavená církev v nebesích kolem Božího trůnu (Zj 4–5), sedm let tribulace (Zj 6–19), kde do popředí jasně vystupuje starozákonní symbolika. Církev se v tribulaci již vůbec explicitně nezmiňuje, což implikuje, že v této době již církev není na zemi, ale v nebi (Zj 19,7). Následuje druhý příchod Krista ve slávě se svojí nevěstou (19,11–21), tisícileté království (Zj 20) a následná věčnost – nová nebesa, nová země a nebeský Jeruzalém (Zj 21–22).

Zjevení 20 nám tedy ukazuje, jak se Pán Ježíš vrátí na tuto zem společně s nebeským vojskem, kterým je oslavená církev, jež byla před začátkem tribulace (odtud pretribulacionismus) vzata do nebe, zničí nepřátelská vojska a antikrista a jeho falešného proroka uvrhne za živa do ohnivého jezera (Zj 19,11–21).

Následně (Καὶ εἶδον, Zj 20,1) sestoupí z nebe anděl, který se zmocní satana, na tisíc let ho spoutá a uvrhne ho do bezedné propasti, zamkne a zapečetí, aby již nemohl svádět národy. Zde (Zj 20,1–3) se nejedná o pouhé omezení satanovy působnosti na zemi (jak vykládají amilenalisté), ale absolutní odstranění satana ze země do Abysu (viz pateré zdůraznění – uvrhne, sváže, zapečetí, zamkne, nemohl). To je dle svědectví Písma v naprostém kontrastu se současností, kdy svůj boj stále svádíme s nadzemskými

mocnostmi zla (Ef 2,2; 6,12), kdy satan stále obchází (přítomný čas) jako lev řvoucí (1Pt 5,8). To je něco úplně jiného, než co popisuje Zjevení 20.

Následně (Καὶ εἶδον, Zj 20,4) Kristus ustanoví tisícileté království na této zemi, ve kterém bude vládnout se svými svatými (Zj 20,4–6).

Na konci pozemského milénia bude satan naposledy na malou chvíli propuštěn, aby svedl národy a s nevěřícími se pokusil naposledy zaútočit na Boží svaté a Boží svaté město. Bůh je ale sežehne ohněm z nebe a satana uvrhne do jezera ohně, stejně jako to Bůh udělal s antikristem a falešným prorokem, kde budou trýznění na věky věků (Zj 20,7–10).

Následně (Καὶ εἶδον, Zj 20,11) Bůh zničí nynější zemi a nebe (Zj 20,11).

Následně (Καὶ εἶδον, Zj 20,12) přijde soud před Božím velkým bílým trůnem a kdokoliv nebude nalezen v knize života, každý neznovuzrozený, bude též uvržen do ohnivého jezera (Zj 20,12–15).

Následně (Καὶ εἶδον, Zj 21,1) Pán Bůh stvoří nové nebe a novou zemi a z nebe od něho sestoupí nový Jeruzalém, okrášlený jako nevěsta. Zde budou jeho svatí již na celou věčnost přebývat v jeho přítomnosti (Zj 21).

Sama 20. kapitola Zjevení neposkytuje vyčerpávající a detailní popis milénia. Dává nám ale naprosto jasný rámec, do kterého pak zapadají tucty prorocství rozestých v ostatních knihách Písma, které by bez doslovného milénia nebylo možné vůbec uchopit,

aniž by nebyl jejich význam alegoricky relativizován, nebo dokonce zcela vyprázdněn. Kde jinde než v pozemském miléniu by se mohla doslovně naplnit prorocství z Micheáše 4,1–8, Ámose 9,11–15, Sofonjáše 3,9–20, Žalmu 2, Izajáše 2 11,6–9; 40,1–11 nebo toto Izajášovo prorocství:

Budu jásat nad Jeruzalémem a veselit se ze svého lidu. Nebude už v něm slyšet zvuk pláče ani zvuk úpěnlivého křiku. Nebude tam již miminko živé jen několik dnů a stařec, který nenaplní své dny. Neboť mládenec zemře ve věku sta let a ten, kdo nedosáhne sta let, bude považován za zlořečeného. (Iz 65,19–20)

Někoho možná napadne otázka, jestli bude milénium skutečně trvat tisíc let. Odpovědí je jednoznačné ano. Jedním ze základních pravidel výkladu Písma je akceptovat čísla doslovně, pokud není pádný a zřejmý důvod, to tak neudělat. V knize Zjevení je mnoho čísel a všem rozumíme doslovně, například: sedm církví (Zj 1), dvanáct kmenů a dvanáct apoštolů (Zj 21,12; 14), deset dní (Zj 2,10), třetina lidstva (9,15), dva svědkové (11,3), čtyřicet dva měsíců (Zj 11,2) a mnoho dalších.

Pokud máme být ve svém výkladu konzistentní, potom musíme brát doslovně i tisíc let milénia, stejně jako bereme doslovně pět tisíc věřících (Sk 4,4) nebo sedm tisíc zabitých (Zj 11,13).

V Písmu není nikdy použit „rok“ s přídavným jménem tak, aby neodkázal na matematické vyjádření zmíněného časového úseku. Ve Zjevení 20 je vše navíc ještě umocněno zcela

bezprecedentním opakováním tohoto konkrétního časového úseku 1000 let (navíc ohraničeného konkrétními počátečními a konečnými událostmi) rovnou šestkrát po sobě.

Církev od svého vzniku až do čtvrtého století rozuměla tisíci letům ve Zjevení 20 doslovně. Ke změně začalo docházet až v pátém století, kdy Augustin, jenž byl zpočátku také přesvědčeným premilenialistou, začal pod vlivem Origenova platonismu prosazovat, že církev je dědicem izraelských zaslíbení. I přes to bral ale Augustin milénium ve Zjevení 20 jako doslovných tisíc let.

V otázce milénia a jeho délky stojíme před podobným problémem jako v záznamu o stvoření v knize Genesis. I tam Hospodin šestkrát zaznamenal, že byl večer a bylo ráno a přidal číslo dne, při kterém stvořil danou věc (Gn 1). Pokud Pán Bůh opravdu tvořil šest doslovných dní, jak jasněji by nám to mohl zaznamenat? Na druhé straně, pokud má Hospodin v plánu skutečnou, pozemskou, tisíciletou vládu Pána Ježíše na této zemi, který jako poslední Adam vykoná to, co první Adam nedokázal, jak jasněji by nám to mohl zapsat, než že šestkrát zopakuje, že daná událost bude trvat tisíc let? I sám závěr knihy Zjevení nás svým obsahem jasně vede, abychom vše dali do paralely k tomu, co bylo na počátku – viz přístup ke stromu života (Zj 22,19).

POZORUHODNÉ VYLITÍ DUCHA

John Rogers, kazatel Bo-
žího slova
napsal Michael Haykin

Když John Rogers v únoru roku 1588 poprvé dorazil na Emmanuel College v Cambridge jako student, projevoval se naprosto rozmařile. Jeho potřeby platil jeho strýc, proslulý puritánský kazatel jménem Richard Rogers, ale John prodal všechny své knihy a zisk utratil za různé hříšné kratochvíle. Není překvapivé, že Johna požádali, aby Emmanuel College, ohnisko puritánské teologie a zbožnosti, opustil. Barbara, manželka Richarda Rogerse, však přesvědčila svého muže, aby se přimluvil u vedoucích koleje a dal mladému Johnovi ještě jednu příležitost. Tak se mladší Rogers vydal ještě jednou do Cambridge, aby se opět projevil jako marnotratník, znovu prodal své učebnice a peníze za ně prohrál za své neřesti. Jeho strýc byl v této chvíli připraven si nad ním umýt ruce, ale ještě jednou podlehl přimlívám Barbary, a John byl poslán do Cambridge potřetí. Tentokrát se věci vyvíjely zcela odlišně, neboť shovívavý Bůh tohoto mladíka zachránil a Richard později vyznal: „Kvůli Johnu Rogersovi už nikdy nad člověkem nezlomím hůl.“

V Dedhamu

Většinu své pastorační služby po absolvování univerzity strávil Rogers v tehdejší puritánské baště na farnosti v Dedhamu v Essexu. Do sv. Marie Panny v Dedhamu přišel v roce 1605 a sloužil zde jako učitel až do své smrti o 31 let později. Poměrně velký počet puritánských vůdců, kteří se ohrazovali proti liturgickým prvkům anglikánské církve, sloužili jako učitelé, neboť jim to umožňovalo kázat mimo rámec typické anglikánské bohoslužby, obvykle v neděli odpoledne. Rogers byl prý mimořádný kazatel, takový „Boanerges, syn hromu“ (viz Mk 3,17) – odtud jeho přezdívka, „hřmící John Rogers“ – „Barnabáš - syn útěchy“ (viz Sk 4,36), a skrze jeho kázání byli mnozí přivedeni do poddanosti Kristu.

Velký puritánský teolog Thomas Goodwin byl svědkem jedné příležitosti, kdy v průběhu kázání vzal Rogers na sebe roli Boha a rozhněván na svůj lid, že si necení Písma a nečte ho, jim hrozil, že Bibli tak nevděčným lidem odebere. Rogers se poté postavil do role lidí, padl za kazatelnou na kolena a žádal Boha, aby nedopustil hladomor slyšení Božího slova. „Pane, ať už s námi provedeš cokoli, neodnímej nám Bibli. Zabij naše děti, spal naše domy, znič náš majetek, ale ušetři nám Bibli, neber nám svou Bibli.“

Goodwin vzpomínal, že kázání mělo elektrizující účinek, neboť svědomí mnohých v kostele bylo zasazeno a začali plakat v pokání. Goodwin sám, tehdy ještě neobrácený, byl přiveden

k hlubokému usvědčení z hříchu. Když vyšel z kostela, byl tak přemožen slzami, že tam stál asi čtvrt hodiny opíraje se o šiji svého koně, než měl sílu na něj nasednout. Puritáni se dlouho modlili a snažili o národní probuzení, avšak navzdory modlitbám a svému úsilí neviděli odpověď za svého

života (probuzení přišlo v 18. století) – zde však jasně vidíme očekávání, prvopočátek pozoruhodného probuzení v dalším století. Nabízí se nám tu veliké povzbuzení nevzdávat modlitby, když nevidíme okamžité ovoce. Modlitbám dech nikdy nedochází.

Zveme vás na setkání nad tématem:

DUCHOVNÍ OVOCE V ŽIVOTĚ KŘEŠŤANA

Kdo: přednáší Geoff Volker

Kdy: v sobotu 17. 5. 2025

Kde: Dům techniky, Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

10,00 – 10,10	Zahájení
10,10 – 11,00	1. Z čeho vyrůstá duchovní ovoce křesťana? (Fp 1,9–11)
11,00 – 11,30	přestávka na kávu
11.30 – 12.20	2. Jak se liší duchovní ovoce v životě křesťana v teologických systémech TS, DT a TNS? (Ř 7,4)
12.20 – 13.00	Lehký oběd
13.00 – 13.50	3. Je Desatero přikázání pro dnešní dobu? (2K 3)
13.50 – 14.20	přestávka na kávu
14.20 – 15.10	4. Jak je věřící veden Duchem, aby plnil Boží vůli? (Ř 8,14; Ga 5,18)
15.10 – 15.30	Zakončení

Přihlásit se můžete e-mailem na zapasodusi@gmail.com nebo na tel. čísle: 602 467 273 (Jan Suchý).

Pokud nám dáte vědět o vaší plánované účasti, pomůže nám to při přípravě setkání. Těšíme se.

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. (*Ga 5,22–23*)

DAR NADE VŠECHNY DARY

*Zdroji veškerého dobra,
co ti mohu poskytnout za dar nade všech-
ny dary?*

*Tvůj vlastní drahý Syn, zplozený, nestvořený,
můj vykupitel, zmocněnec, jistota, zástupce,
jeho s ničím nesrovnatelné sebe-vyprázdnění,
nekonečnost jeho lásky je nad chápání srdce.*

*V něm je div divoucí:
sestoupil dolů, aby mě vynesl nahoru,
narodil se jako já, abych mohl být jako on.*

*V něm je láska:
když nejsem schopen vynést se k němu,
přiblíží se ke mně na křídlech milosti,
aby mě vynesl k sobě.*

*V něm je síla:
když byly božství a lidskost nekonečně
odděleny,
spojil je nezrušitelným spojením, nestvořený
se stvořeným.*

*V něm je moudrost:
když jsem byl zničený, bez vůle navrátit se
k němu
a bez potřebné znalosti, abych našel cestu
k uzdravení,
přišel on, vtělený Bůh, spasit mě až do
krajnosti,
jako člověk, aby zemřel mou smrtí,
aby místo mě prolil svou krev uspokojující
Boží hněv,*

*aby pro mě získal dokonalou spravedlnost.
Pane Bože, vezmi mě v duchu k bdělým
pastýřům
a obohat mou mysl.*

*Dej mi zaslechnout silný nápor obrovské
radosti*

a slyšení, víry, chvály, uctívání.

*Mé svědomí je obmyté v oceánech spočinutí,
můj zrak pozvednut ke smířenému Otci.*

*Postav mě vedle dobytčete, osla, velblouda,
kozla,*

*abych spolu s nimi mohl hledět na vykupite-
lou tvář,*

*a v něm abych se mohl považovat za osvo-
bozeného od hříchu.*

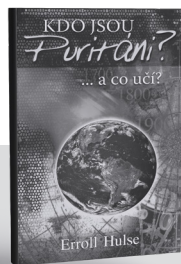
*Dovol, abych si spolu se Simeonem vložil do
srdce nově narozené dítě,*

*obejmul jej nesmrtelnou vírou,
jásajíc, že on je můj a já jeho.*

*V něm jsi mi dal tak mnoho, že mi nebe ne-
může dát víc.*

*Přeložila Iva Suchá, z „Údolí vidění“
(sbírka modliteb puritánů)*

E. Hulse: Kdo jsou puritáni? ...a co učí

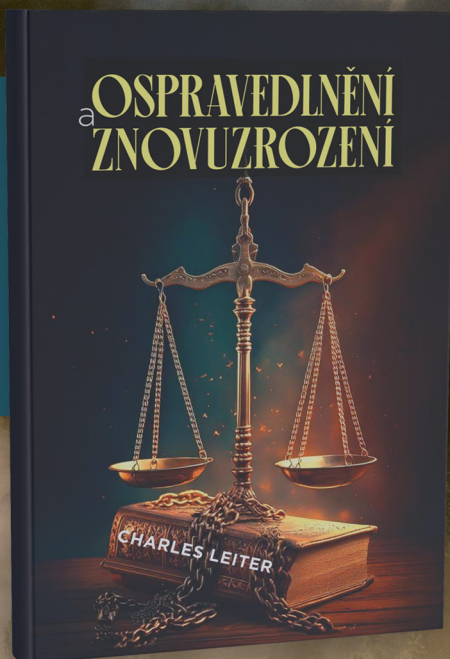
Nechte se povzbudit životy puritánů
známých vytrvalou věrností Kristu.

PoutnikovaCetba.cz

Poutníková
etba

Ospravedlnění a znovuzrození

Vazba: Měkká
Rozměry: A5
Počet stran: 168 stran
Tištěná kniha 240 Kč
e-kniha 120 Kč

Co má Bible na mysli, když říká, že křesťané „zemřeli hříchu“? Jak je možné, že spravedlivý Bůh „ospravedlňuje bezbožné“, aniž by se sám stal „nespravedlivým“? Co je to znovuzrození? Co je ospravedlnění? Proč všichni lidé zoufale potřebují ospravedlnění? Jestliže jsem zemřel hříchu, proč jsem jím stále postižen? Jsem jako křesťan „nový člověk“, nebo „starý člověk“ - nebo obojí? Co má Bible na mysli, když říká, že křesťané „zemřeli zákonu“? Jsou křesťané stále otroky hříchu?

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ